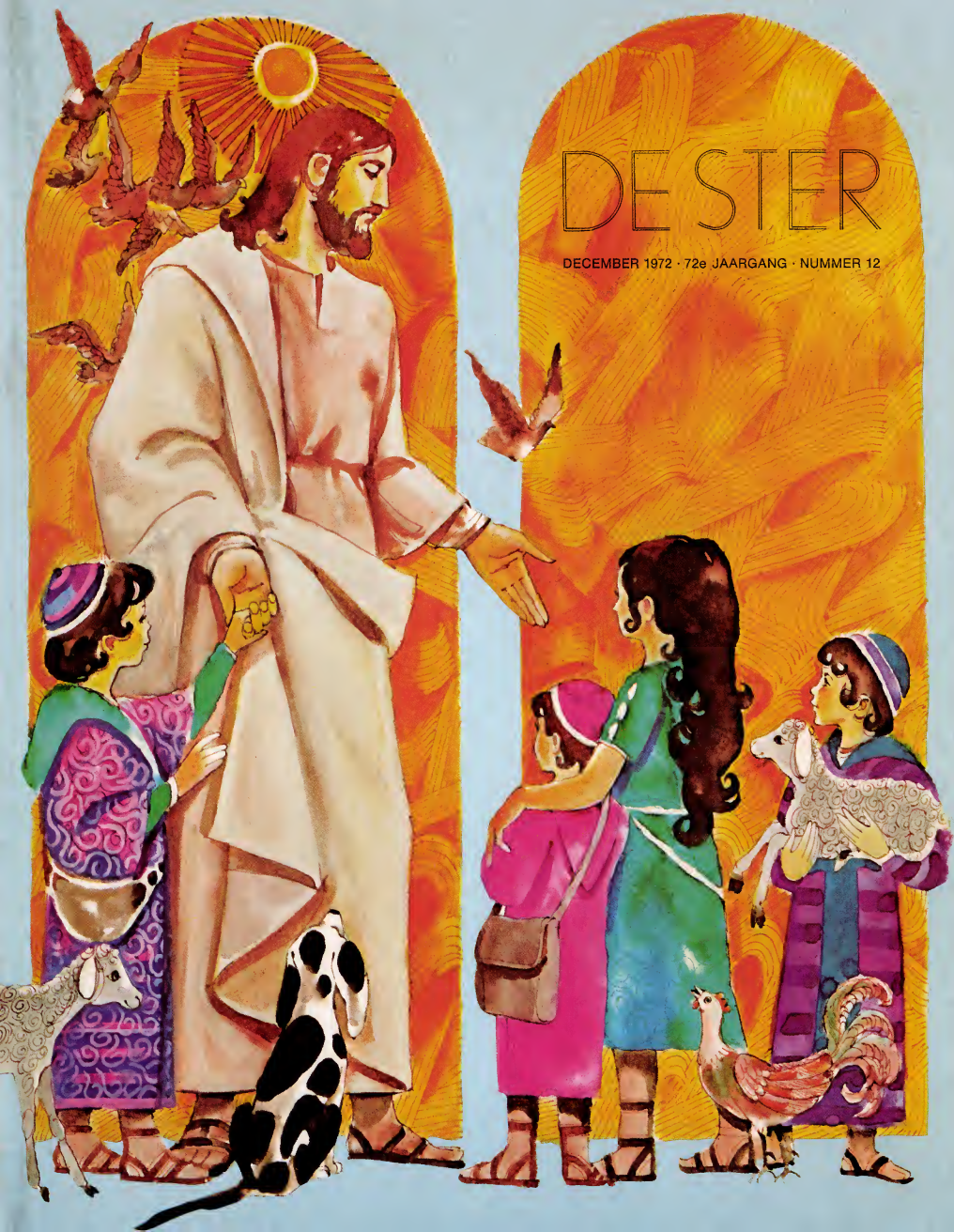

DESTER

DECEMBER 1972 · 72e JAARGANG · NUMMER 12

EEN INSPIRERENDE BOODSCHAP

VAN PRESIDENT DAVID O. McKAY

„Ere zij God in de hoogste hemelen en vrede op aarde, in de mensen een welbehagen.“ Hoe eenvoudig zijn deze woorden! Hoe diep, hoe veelomvattend hun betekenis! Met Kerstmis vieren wij de geboorte van Hem door Wiens zending op aarde (1) God wordt verheerlijkt, (2) aan de aarde vrede wordt beloofd, (3) aan alle mensen de verzekering wordt gegeven van Gods welwillendheid tegenover hen.

Indien iedere mens die op deze wereld geboren wordt deze drie glorierijke idealen als baken in zijn leven zou hebben, hoeveel lieflijker en gelukkiger zou het leven dan zijn. Bij een dergelijk streven zou iedereen streven naar alles dat rein, rechtvaardig, eerbaar, deugdzzaam en waar is — alles dat naar volmaking leidt. Hij zou alles dat onrein, ontrend of verachtelijk is vermijden. Indien iedere mens ernaar verlangde om zijn goede wil tegenover zijn medemensen te tonen en ernaar zou streven dat verlangen uit te drukken in duizend vriendelijke gezegden en kleine daden die onzelfzuchtigheid en zelf-opoffering reflecteren, wat zou dat dan een bijdrage zijn tot de algehele vrede op aarde en het geluk van de mensheid!

Kerstmis is een geschikte tijd om onze verlangens te vernieuwen en ons nog vaster voor te nemen om alles te doen wat in ons vermogen ligt om de boodschap die de engelen verkondigden toen de Heiland werd geboren te verwelkomen. Laat ons God verheerlijken door het goede te zoeken, het waarachtige, het mooie! Laat ons ernaar streven vrede op aarde te brengen door jegens elkander diezelfde goede wil uit te oefenen die God ons getoond heeft!

O

INHOUD

De Ster van deze maand	487
Kerstmis betekent Christus	488
Ik hongerde	490
Ik was naakt	492
Raad aan de heiligen en aan de wereld, president Joseph Fielding Smith	494
De tijd om te beslissen, president Harold B. Lee	496
Een uitdaging voor de priesterschap, bisschop Vaughn J. Featherstone	500
Wat doet de Kerk voor U, een man? ouderling Gordon B. Hinckley	502
De grootste aller gaven, ouderling Mark E. Petersen	506
Kerstmis is samen delen, Richard Warner	508
Ik heb het onthouden, Barbara B. Taylor	511
Maria, Mary Pratt Parrish	512
Lorenzo Snow: De beslissingen van een student, Arthur R. Bassett	515
DE kleine STER	
Voedsel voor de winter, Mary Pratt Parrish	177
Rico's Kerstmis, Barbara en William Neelands	181
Kerstboodschap voor de kinderen van de Kerk in alle landen	184
Het Feest van de lichten, Miriam Biskin	188
Het geschenk van een kind dat liefhad, Mary M. Ellsworth	191
Janey's speciale kerstmis, Sylvia Probst Young	192

OMSLAG

Jerry Harston heeft enkele van de belangrijkste tafereelen uit het leven van de Heiland uitgebeeld.

DE STER

Uitgegeven door
DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS
VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

December 1972
72e Jaargang - Nummer 12

Eerste Presidentschap:
Harold B. Lee
N. Eldon Tanner
Marion G. Romney

Raad der Twaalfen:
Spencer W. Kimball

Redactie
Doyle L. Green,
Director of Magazines
E. H. Chardon, coördinator
Kerkelijk Vertaalbureau
Biltstraat 153
2502 — Utrecht

Correspondent Hollandse Ring:
C. J. Bos
Pieter Postlaan 65
3008 — Rotterdam

Correspondente Nederlandse
Zending:
I. de Visser-Koppenberg
Ariaweg 52
Amersfoort

Abonnementen
Verschijnt eenmaal per maand,
prijs: f 8,— per half jaar,
f 15,— per jaar

Gironummer:
Voor leden van de Nederlandse
Zending: 240615 t. n. v. Neder-
landse Zending, Amersfoortse-
straatweg 214, Huizen (N. H.)
Voor leden van deze Ring: Holland
1673338 t. n. v. Administratie DE
STER, Amstelveen.
Nadruk van de in dit nummer voor-
komende clichés is verboden.

Druk:
Paul Giese KG, Offenbach a. d. M.
West-Duitsland

L.D.S. CHURCH
TRANSLATION SERVICES DEPT.
LIBRARY

O

De Ster van deze maand

Bij elke cultuur is de manier om het kerstfeest te vieren weer anders. Het wordt gevierd in de warme zomer van het zuidelijk halfrond en in de koude winter van het noordelijk halfrond, maar deze verschillen zijn onbelangrijk als men de ware betekenis van Kerstmis beseft. De geest van Kerstmis zal overal aanwezig zijn waar zich mensen bevinden die God liefhebben en het grote geschenk, de geboorte van de Heiland in deze wereld, weten te waarderen.

Bij de meeste culturen waar het kerstfeest wordt gevierd, speelt het geven van geschenken een grote rol. Het kunnen heel eenvoudige geschenken zijn of hele dure. Maar wij dienen te bedenken dat de nederigste gave, indien deze in liefde wordt gegeven en ontvangen, onschatbaar is. Zelfs het kostbaarste geschenk heeft geen werkelijke waarde indien het uit gewoonte wordt gegeven en zonder dankbaarheid aanvaard.

Er zijn bepaalde geschenken die iedereen kan geven, ongeacht de omstandigheden, en deze geschenken duren het gehele jaar. Dat zijn de geschenken liefde en dienstbetoon.

Welk groter geschenk zou een vader aan zijn gezin kunnen geven dan opnieuw met grote toewijding zijn priesterschap te eren en God te dienen, zodat de zegeningen van het priesterschap in het gezin zullen zijn? Welk groter geschenk dan dat hij de leider is?

Welk groter geschenk kan een moeder aan haar echtgenoot geven dan hem te steunen als hoofd van het gezin, en aan haar kinderen het Evangelie te onderwijzen?

Welk groter geschenk kunnen kinderen geven dan hun ouders en elkaar lief te hebben en te eren, zodat er vrede in huis is?

Kan een gezin of persoon een groter geschenk geven dan een voorbeeld te zijn en het Evangelie met anderen te delen? Dit zijn geschenken die van onschatbare waarde zijn en die iedereen kan geven.

Want een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven, en de heerschappij is op Zijn schouder; en men noemt Zijn naam Wonderlijk, Raad, Sterke God, Vader der eeuwigheid, Vredevorst; Der grootheid dezer heerschappij en des vredes zal geen einde zijn op den troon van David en in zijn koninkrijk, om dat te bevestigen, en dat te sterken met gericht en met gerechtigheid, van nu aan tot in eeuwigheid toe. – Jesaja 9:5-6.

En ziet, Hij zal geboren worden uit Maria te Jeruzalem, dat het land onze voorvaderen is; zij is een dierbaar en uitverkoren vat, een maagd, die door de kracht des Heiligen Geestes zal worden overschaduwd en bevrucht en een zoon ter wereld brengen, ja, de Zoon van God. Hij zal uitgaan en pijn en smarten en allerlei verzoeking doorstaan; en dit geschiedt, opdat het woord moge worden vervuld, dat zegt: Hij zal de pijnen en krankheden van Zijn volk op Zich nemen. – Alma 7:10-11.

Kerstmis betekent

Zonder de Heiland zou er geen Kerstmis kunnen zijn.

Toen de engelen zongen in die eerste kerstnacht, zongen zij van Hem en Hem alleen. De geboorte van het Kindeke van Bethlehem was zo gewichtig, dat alle hemelse heirscharen zich verheugden. Zij zongen omdat ze begrepen wat de zending van de Heer inhield, wat Zijn verlossing betekende, wat het eeuwige leven is en de diepere achtergrond van de verzoening en de opstanding.

WIJ VIEREN NIET werkelijk Kerstmis tenzij wij dezelfde opvatting hebben als de engelen — dat Christus DE Zoon van God is, dat wij allen kinderen van God zijn, en dat Jezus in de wereld kwam om ons in Zijn tegenwoordigheid terug te leiden.

Daar God ieder jaar met Kerstmis de wereld met Zijn Geest verlicht, dienen wij te streven naar een grotere waardering van de eigenlijke betekenis van de kerstviering.

Deze vrije dagen zijn heilige dagen, maar er is ook iets dat gevierd moet worden. Het woordenboek definieert „vieren“ als „verheffen, prijzen, verheerlijken, gedenken.“ Al deze dingen kunnen wij doen bij onze viering.

WIJ MOETEN het werk van Christus prijzen en het grootse feit dat God de wereld zo lief had dat Hij Zijn eniggeboren Zoon in de

Christus

wereld zond om deze te redden, en wij kunnen zeer zeker de namen van Christus en Zijn Vader verheerlijken.

Met alle mogelijke middelen dienen wij de geboorte van het Kindeke van Bethlehem in die eerste kerstnacht te gedenken. Wij doen dit alles omdat wij van de Heer houden, Wij prijzen Hem en verheerlijken Hem en gedenken Zijn geboorte en Zijn werken.

MAAR HOE KUNNEN wij dit alles doen tenzij wij waarlijk de Geest van Christus in ons hebben? Hoe kunnen wij Zijn Geest in ons hebben tenzij wij Zijn geboden onderhouden?

Indien wij Zijn geboden onderhouden, kunnen wij dan anders doen dan onze naasten liefhebben gelijk onszelf, aan anderen doen gelijk wij willen dat zij ons zouden doen, haat en conflicten uitschakelen, hen vergeven die ons misdeden, de wezen en weduwen bezoeken in hun verdrukking en onszelf onbesmet van de wereld bewaren?

Ieder gezin — en ieder voor zich persoonlijk — behoort in de kerstdagen te bedenken dat een deel van onze viering een nederig gebed van dankzegging en toewijding behoort te bevatten — en men zich opnieuw toewijdt aan alles wat Jezus voorstaat.

Hef uw hoofd op en wees welgemoed; want zie, de tijd is nabij, en hedenavond zal het teken worden gegeven, en morgen kom Ik in de wereld om de wereld te tonen, dat Ik alles zal vervullen, wat Ik door mijn heilige profeten heb doen spreken. — III Nephi 1:13.

En het geschiedde, . . . dat de dagen vervuld werden, dat zij baren zoude.

En zij baarde haar eerstgeboren Zoon, en wond Hem in doeken, en legde Hem neder in de kribbe, omdat voor henlieden geen plaats was in de herberg.

. . . ziet, ik verkondig u grote blijdschap, die al den volke wezen zal;

Namelijk dat u heden geboren is de Zaligmaker, welke is Christus, de Heere, in de stad Davids.

Ere zij God in de hoogste hemelen, en vrede op aarde, in de mensen een welbehagen. —

Lukas 2:6,7,10,11,14.

Ik hongerde...

HET WAS KERSTMIS en Donovan was wanhopig. Hij had nog nooit in zijn leven om eten gebedeld, hij schaamde zich en voelde zich al ontmoedigd bij het vooruitzicht, maar hij vermande zich en sprak een keurig geklede man aan die zijn sleutel in de deur van een exclusieve club stak. De man en de aardige dame die bij hem was, lachten vrolijk en hoorden Donovans smeekbede niet. Hij moest het nog eens zeggen.

„Pardon, mijnheer, ik heb honger. Zou u mij wat geld voor eten willen geven?”

„Geen sprake van,” zei de man bars. „Tegenwoordig staat er op elke hoek van de straat een bedelaar. Waarom zoek je geen werk en zorg je voor jezelf?” Hij keerde zich om naar de deur.

Donovan deinsde terug alsof hij een klap in zijn gezicht had gekregen en strompelde terug naar het plekje in de schaduw. Hij kon niet uitleggen dat hij wekenlang stad en land had afgelopen om werk te zoeken. Zijn wangen brandden van schaamte en zwak leunde hij tegen het gebouw.

„Dronken!” zei de man geërgerd. „Daartegen hoort een wet te zijn!”

Maar de dame had nauwkeuriger gekeken. „Och, Richard,” zei ze berispelend, „het is Kerstmis en hij heeft honger!” Ze opende haar kostbare avondtasje, liep snel naar Donovan en drukte hem een dollar in de hand. „Hier,” zei ze „koop wat eten. En bedenk dat het 't brood van Kerstmis is dat je eet.”

„Dank u wel mevrouw, dat zal ik doen,” antwoordde Donovan.

Met de dollar stevig in zijn hand geklemd haastte Donovan zich naar het goedkope café dat verscheidene straten verder lag. Hij dacht aan haar woorden en aan haar glimlach. „Het leek wel een engel,” zei hij halfvlug bij zichzelf.

Hij overdacht wat hij voor het geld zou kopen. Als hij het voorzichtig aandeed kon hij die avond goed eten en de helft van zijn geld bewaren voor morgen. Het brood van Kerstmis zou zich uitbreiden terwijl hij bedacht dat hij nog eens zou proberen werk te vinden bij dat nieuwe bedrijf! Hij versnelde zijn pas bij het idee, maar stopte toen hij een oude man aansprak die huiverend in een donker portiek zat gehurkt. „Kom mee, oudje,” zei hij. „Het brood van Kerstmis zal vanavond twee mensen voeden.” In het café genoten ze van iedere hap van het voedzame eten. Donovan bemerkte dat zijn gast zijn brood en pastei in een papieren servet pakte. „Je bewaart zeker wat voor morgen, hè?” zei hij glimlachend. „Nee,” zei de oude man, „Tommy, de krantenjongen, heeft niemand die voor hem zorgt. Ik ga het hem brengen.”

„Hier, neem mijn pastei ook maar,” zei Donovan, „en dit stuk brood! Ik heb genoeg gehad.”

„Het brood van Kerstmis!” mijmerde hij.

Tommy werkte het eten in het servet vlug naar binnen, maar bewaarde een korst brood voor het hondje dat naast hem zat te janken. Donovan pakte het angstige dier op en aaide zijn natte vacht. Zijn hand voelde een plaatje op de halsband van de hond en hij bekeek het nieuwsgierig. Op het plaatje stond een adres.

„Misschien ben je van een kleine jongen die nu verdrietig is omdat je zoek bent,” zei hij. „Kom, dan zal ik je naar huis brengen.”

Het was een lange wandeling dwars door de stad. Donovan droeg het hondje de hele weg en hield hem stevig vast toen hij op de bel drukte van een modern huis. Het dienstmeisje staarde hem aan, ze riep een man die het hondje aannam en hem wantrouwend bekeek. „Zo, dus jij hebt hem teruggebracht,” zei hij. „Je komt zeker voor je beloning. Of misschien dacht je daar al aan voordat hij zoek raakte.”

„Ik wist niets van een beloning,” protesteerde Donovan. „Ik vraag geen beloning. Een krantenjongen heeft hem op straat gevonden en ik heb hem teruggebracht omdat hij verdwaald was.” De woorden vlogen eruit en toonden hem zoals hij was. Getroffen door de eerlijkheid van de armelijk geklede bezoeker, kalmeerde de man plotseling en verontschuldigde zich bij hem: „Het spijt me, ik zie nu dat u niet zo’n soort man bent. U krijgt de beloning. Ik heb het in de advertentie gezet en u heeft hem verdiend. Ik wil dat u hem krijgt.”

Hij drukte Donovan een bankbiljet in de hand en

zei toen: „Zoekt u soms werk? We hebben op mijn bedrijf een nachtwaker nodig en we kunnen een eerlijk man zoals u gebruiken.” Hij gaf Donovan zijn kaartje en schudde hem vriendelijk de hand toen hij wegging.

— Bewerkt, schrijver onbekend.

Ik was naakt...

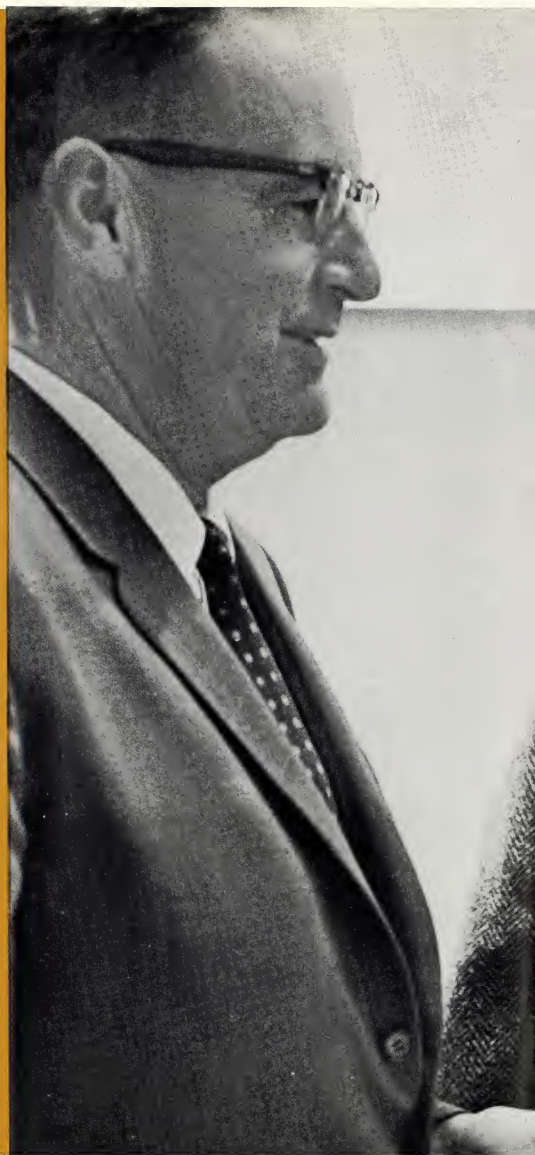
DE JONGEMAN wandelde resoluut door de straten van de stad naar het kledingmagazijn. De hand in zijn zak hield de 20 dollar biljetten stevig vast. Hij kon het zich niet permitteren er een te verliezen — zij vertegenwoordigden het nieuwe pak en de nieuwe jas die hij op zijn zending zou dragen. Evenals de rest van het geld voor zijn zending waren de 100 dollar door eigen krachtsinspanning langzaam en met veel moeite bijeengebracht. Als hij zorgvuldig plannen maakte en een begroting opstelde hoe hij het geld zou besteden, zou hij er de twee jaar van bijzonder dienstbetoon aan de Heer mee kunnen rondkomen.

Hij schrok toen een man voor hem ging staan, en wilde om hem heen lopen, maar de glimlach en de uitgestoken hand deden hem opzien. Opeens herkende hij dat gezicht, die tengere gestalte: het was Anthon van Orden, een vriend van zijn vader voor diens dood, jaren geleden.

Broeder van Orden was door de jaren heen vriendelijk geweest voor het gezin Hale. Een kalkoen voor Thanksgiving day, een doos met geschenken met Kerstmis, bij gelegenheden een envelop met een paar dollar voor moeder.

Nu informeerde hij naar de gezondheid van de jongen en wat hij deed. Marsden betrapte zichzelf erop dat hij aarzelend, bijna ontwijkend, antwoordde. Hij wilde niet dat broeder Van Orden het gevoel kreeg dat er financiële hulp van hem verwacht werd. Aarzelend onthulde hij de feiten, in antwoord op de vragen die de oude man stelde.

Ja, het was zo ongeveer de tijd dat hij op zending zou gaan. Ja, hij was geroepen. Ja, hij ging al spoedig. Hij was feitelijk al in het zendingshuis en bereidde zich voor op zijn vertrek. Ja, hij was onderweg om zich enkele noodzakelijke dingen aan te schaffen voor zijn zending. Ja, hij ging inder-

daad een pak kopen en een overjas. Ja, hij zou wel een paar minuten met broeder Van Orden mee kunnen gaan naar een duurdere zaak naar de overkant van de straat.

De vriend van de familie scheen zeer verheugd dat hij hem had ontmoet, maar Marsden voelde zich niet op zijn gemak. Hij wist dat de oude man kamers verhuurde van zijn eenvoudige woning en dat hij een bescheiden inkomen had. Marsden wilde van hem geen opofferingen vragen of accepteren. Hij protesteerde tijdens het oversteken, maar broeder Van Orden drong er vriendelijk op aan.

In de winkel werden een duur pak en een hoed uitgezocht. Marsden protesteerde — ze waren te duur, dat was niet nodig. Maar broeder Van Orden drong aan, de zoon van Stanley Hale moest het beste hebben. Hij leek zo opgewonden en verheugd en verlangend om dit te doen, dat Marsden, na de nodige tegenwerpingen, dankbaar accepteerde.

„Voor je weggaat,” zei de oude man, „zal ik je vertellen waarom dit voorrecht voor mij zoveel betekent.”

„Ik kwam als jongen van veertien jaar als immigrant dit land binnen. Ik sprak de taal niet, ik had geen geld, geen werk en geen vrienden. Ik was bang, maar had me vast voorgenomen er het beste van te maken in dit nieuwe, prachtige land. Iemand stuurde me naar Stanley Hale. „Hij ontfermt zich over zwervelingen,” zeiden ze. Ik begreep toen niet wat dat betekende, maar ik begreep het hart van je vader. Hij vond werk voor mij. Hij bracht dekens voor me mee zodat ik op de bank in zijn kantoor kon slapen. Hij bracht eten voor me mee totdat ik het zelf kon betalen.”

„Ik heb lang gewacht om dit verhaal aan het jongste kind van Stanley Hale te kunnen vertellen. Ik heb lang gewacht om aan Stanley Hale's zoon een beetje van het brood terug te geven dat zijn dierbare vader vele jaren geleden voor mij uitwierp op het water. Je hebt me vandaag heel gelukkig gemaakt en ik huil van vreugde.”

De ogen van Marsden Hale waren ook vochtig toen hij dacht aan het wonder van het brood op het water, van naasten voeden en kleden in tijden van nood.

In zijn hart dankte hij God voor de vader die hij nooit gekend had maar die hij nu zo goed scheen te kennen.

Raad aan de heiligen en aan de wereld

Toespraak gehouden tijdens de vergadering van de algemene conferentie op donderdagmorgen 6 april 1972

DOOR PRESIDENT JOSEPH FIELDING SMITH

Raadgevingen en leiding voor ouders, jongeren en goede mensen, waar ze ook zijn.

Mijn geliefde broeders en zusters, wij heten u nogmaals welkom op deze algemene conferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Deze conferenties zijn plechtige en heilige gelegenheden, waarbij wij tezamen komen om onze opwachting bij de Heer te maken, Zijn geest te zoeken en onze wens te vernieuwen om Hem te dienen en Zijn geboden te onderhouden. Het is ons gebed dat allen die hier aanwezig zijn of luisteren naar de uitzendingen, of die de boodschappen van de conferentie lezen, hun hart zullen openen voor de grote waarheden die ons voorgelegd worden, en de wijze raadgevingen van hen die tot ons zullen spreken.

Alle conferenties van de Kerk zijn gelegenheden om elkander de leerstellingen van het Evangelie te onderwijzen; te getuigen van de waarheid en goddelijkheid van de dingen die tot ons gekomen zijn doordat de hemel geopend is; en om te zamen en met de Heer te beraadslagen betreffende de dingen die wij dienen te doen om volledig te beantwoorden aan het doel van onze schepping.

Wij zijn de dienstknechten des Heren. Wij hebben licht, waarheid en openbaring van Hem ontvangen. Hij heeft ons geboden Zijn waarheden te verkondigen en Zijn wetten na te leven. Daarom geven wij nu, in overeenstemming met Zijn geest en Zijn wil, en zoals geleid door Zijn Heilige Geest, raad en leiding aan de heiligen en aan de wereld.

Tot de wereld zeg ik: Dit zijn de laatste dagen. Dit zijn dagen van moeilijkheden, smart en verwoesting. Dit zijn

de dagen dat Satan in de harten van de goddelozen verkeert, waarin ongerechtigheid hoogtij viert en waarin de tekenen der tijden gezien worden.

En er is geen genezing voor alle kwalen van de wereld, behalve door het Evangelie van de Heer Jezus Christus. Onze hoop op vrede, op aardse en geestelijke voorspoed, en op de uiteindelijke erfenis in het koninkrijk Gods schuilt slechts in het herstelde Evangelie. Er is geen werk dat iemand van ons kan doen, dat zo belangrijk is als het prediken van het Evangelie en het opbouwen van de Kerk en het koninkrijk Gods op aarde.

En daarom nodigen wij alle kinderen

van onze Vader, overal op deze wereld, uit Hem te ontvangen zoals Hij geopenbaard is door de levende profeten, en zich aan te sluiten bij De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Wij roepen de wereld op zich te bekeren, de God Die hen gemaakt heeft te aanbidden en de woorden te geloven van hen, die Hij in deze dagen gezonden heeft om Zijn Evangelie te verkondigen.

Tot de oprechten van hart in alle naties zeggen wij: De Heer heeft u lief. Hij wenst dat u alle zegeningen van het Evangelie zult ontvangen. Hij nodigt u nu uit het Boek van Mormon te lezen, Joseph Smith als profeet te aanvaar-

den en Zijn aards koninkrijk binnen te komen en daardoor erfgenen te worden van het eeuwige leven in Zijn hemels koninkrijk.

Tot hen die het Evangelie aangenomen hebben, zeggen wij: Onderhoud de geboden. Wandel in het licht. Volhard tot het einde. Wees getrouw aan ieder verbond en iedere verplichting, en de zegeningen des Heren zullen uw stoutste dromen te boven gaan. Zoals vanouds gezegd is: „Van alles, wat gehoord is, is het einde van de zaak: Vrees God, en houd Zijn geboden, want dit betaamt allen mensen.” (Pred. 12:13.)

Tot alle gezinnen in Israël zeggen wij: Het gezin is de belangrijkste organisatie in tijd en in eeuwigheid. Ons doel in dit leven is het scheppen van eeuwige gezinnen voor onszelf. Er zal nooit iets in uw gezinsleven komen dat even belangrijk is als de verzegelde zegeningen van de tempel en het onderhouden van de verbonden die met betrekking tot deze orde van het celestiale huwelijk zijn gesloten.

Tot de ouders in de Kerk zeggen wij: Heb elkaar lief met geheel uw hart. Onderhoud de morele wet en leef overeenkomstig het Evangelie. Voed uw kinderen op in licht en waarheid; onderwijs hen de waarheden van het Evangelie; maak uw tehuis een hemel op aarde, een plaats waar de Geest des Heren kan wonen en waar gerechtigheid in het hart van ieder lid een plaats heeft.

Het is de wil van de Heer dat het gezin versterkt en in stand gehouden wordt. Wij smeken de vaders om hun rechtmatige plaats als hoofd van het gezin in te nemen. Wij vragen de moeders hun echtgenoten te ondersteunen en te helpen en een licht voor hun kinderen te zijn.

President Joseph F. Smith heeft gezegd: „Het moederschap is de basis voor het geluk in het gezin en voorspoed in het land. God heeft mensen met betrekking tot het moederschap zeer heilige plichten opgelegd, en dat zijn plichten die men niet kan veronachtzamen zonder goddelijk misnoegen op te wekken.” (Evangelieleer, deel II, blz. 14.) Hij heeft ook gezegd: „Een succesvol vader of succesvol moeder te zijn is een grotere prestatie dan een succesvol generaal of staatsman te zijn.” (Idem, blz. 12.)

Tot de jeugd van Zion zeggen wij: De Heer zegent en behoudt u, hetgeen zeer zeker zo zal zijn wanneer u Zijn wetten leert en in harmonie hiermee leeft. Wees getrouw aan alles wat u is toevertrouwd. Eer uw vader en uw moeder. Leef samen in liefde en eensgezindheid. Wees bescheiden in uw kleding, overwin de wereld en laat u niet verleiden door de mode en praktijken van hem, wiens belangen gericht zijn op de dingen van deze wereld.

Trouw in de tempel en leid een vreugdevol en gelukkig leven.

Denk aan de woorden van Alma: „Goddeloosheid bracht nimmer geluk.” (Alma 41:10.) Bedenk ook dat onze hoop op de toekomst, de bestemming van de Kerk en de zaak van de rechtvaardigheid in uw handen liggen. Tot hen die tot belangrijke en verantwoordelijke functies in de Kerk geroepen zijn, zeggen wij: Predik het Evan-

gelie in alle eenvoud, zoals het in de standaardwerken van de Kerk geschreven staat. Getuig van de waarheid van het werk en van de leerstellingen die in onze tijd opnieuw geopenbaard zijn.

Denk aan de woorden van de Heer Jezus Christus, Die zei: „Maar Ik ben in het midden van U, als een die dient” (Luk. 22:27), en verkies te dienen met het oog alleen gericht op de ere Gods. Bezoek de weduwen en wezen in hun bezoeking en bewaar uzelf onbesmet van de zonden der wereld.

Er is nog veel meer dat de Heer ons wil laten horen, weten en doen, en ik reken op President Lee en President Tanner, op de leden van de Raad der Twaalven en de overige Algemene Autoriteiten, dat zij verder met u door de kracht van de Geest over deze dingen zullen spreken.

Mag ik besluiten met het geven van mijn persoonlijk getuigenis van de waarheid en de goddelijkheid van het werk van de Heer op deze aarde en van de eeuwige waarachtigheid van deze leerstellingen die Hij bij monde van Joseph Smith en zijn medewerkers heeft geopenbaard.

Ik weet door de openbaringen van de Heilige Geest aan mijn ziel, dat God, onze hemelse Vader, leeft, dat Hij Zijn Eniggeboren Zoon in de wereld gezonden heeft om de oneindige en eeuwige verzoening tot stand te brengen; en dat Hij in deze laatste dagen de volheid van Zijn eeuwig Evangelie hersteld heeft.

Ik weet en getuig dat de doeleinden van de Heer op aarde zullen overheersen. De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen blijft bestaan. Het werk van de Heer zal zelvevieren. Geen macht op aarde kan het verspreiden van de waarheid en het prediken van het Evangelie in iedere natie tegenhouden.

Ik dank de Heer voor Zijn goedheid en genade en voor alle zegeningen die Hij overvloedig over ons uitstort. Ik bid dat wij allen waardig zullen zijn om de eeuwige volheid te ontvangen die Hij Zijn heiligen door het Evangelie van Zijn Zoon aanbiedt en ik doe dit in de naam van Jezus Christus. Amen. ○

De tijd om te beslissen

Toespraak gehouden op zondagmorgen 9 april 1972

DOOR PRESIDENT HAROLD B. LEE

In deze tijd van buitengewone spanningen heeft u waarschijnlijk zelf voortdurend de vermaning van de Heer in uw gedachten: „Weest daarom onderdanig aan de bestaande machten, totdat Hij regeert, Wiens recht het is te regeren, en Die alle vijanden onder Zijn voeten onderwerpt.“ Tegelijkertijd herinnert Hij ons eraan: „hij, die de wetten van God nakomt, behoeft de wetten van het land niet te overtreden.“ (L. & V. 58:22, 21.)

We hebben een verslag van de woorden die de engelen zongen ten tijde van de geboorte van de Heiland zoals deze werden opgetekend door Lukas: „... vrede op aarde, in de mensen een welbehagen.“ (Luk. 2:14.)

In schijnbare tegenstelling tot die boodschap zijn de woorden van de Meester: „Meent niet, dat Ik gekomen ben om vrede te brengen op de aarde; Ik ben niet gekomen

om vrede te brengen, maar het zwaard.

Want Ik ben gekomen om den mens tweedrachtig te maken tegen zijn vader... En zij zullen des mensen vijanden worden, die zijn huisgenoten zijn.“ (Mt. 10:34-36.) Hoe kunnen deze schijnbaar tegenstrijdige uitspraken met elkaar in overeenstemming worden gebracht?

De eerste openbaringen van deze bedeling spreken over twee elkaar bestrijdende gebieden in de wereld van thans. Over het ene wordt gesproken als het gebied van de duivel, „wanneer vrede van de aarde zal worden weggenomen.“ (L. & V. 1:35.)

In het boek der Openbaringen, evenals in andere Schriften, lezen wij over krijg in den hemel voordat de aarde bevolkt werd.“ (Op. 12:7.) Een van de eierzuchtige zonen van Gods geestelijke scheppingen in de voorsterfelijke wereld beloofde

zaligheid voor alle mensen zonder krachtsinspanning van hun kant, mits hem alle macht werd gegeven, zelfs de ontroning van God Zelf, Wiens goddelijk recht het is op aarde te regeren. Het gevolg was bittere vijandschap tussen die zoon die de Satan werd en degenen die hem volgden, en de geliefde Zoon van God en Zijn volgelingen. In tegenstelling tot het plan van de Satan gaf Zijn plan van zaligheid iedere ziel het recht te kiezen en de eer was voor de Vader. Zelfs bood Hij zich aan als „het Lam, Dat geslacht is, van de grondlegging der wereld“ (Op. 13:8), opdat door de verlossing van Zijn verzoenend offer „alle mensen zalig kunnen worden door gehoorzaamheid aan de wetten en verordeningen van het evangelie.“ (3de artikel des geloofs.)

Satan en zijn legers werden uitgeworpen omdat hij de vrije wil van de mens had willen vernietigen.

gen, en hij werd de vader van alle leugen om de mensen te misleiden en te verblinden en allen in gevangenschap te leiden die niet willen luisteren naar de woorden en leringen van Gods eeuwige plan.

Het andere gebied op de wereld van heden waarover in de Schriften wordt gesproken is het gebied van de Heer, want Hij „zal eveneens macht hebben over Zijn heiligen; Hij zal in hun midden regeren.“ (L. & V. 1:36.)

Wij horen thans voortdurend van de onverlichte en misleiden, die eisen wat zij de vrije wil noemen — waarmee ze schijnbaar datgene bedoelen wat uit hun optreden blijkt, nl. dat zij die de vrije wil hebben om te doen wat hun behaagt, of om zelf te bepalen wat wet en orde is, wat goed en verkeerd of wat eer en deugd is.

Dit zijn beangstigende uitlatingen wanneer u nadenkt over hetgeen ik zojuist heb aangehaald uit het geopenbaarde woord van God. Een korte weergave zal u helpen inzien dat wanneer iemand zichzelf opwerpt om zijn eigen wetten te maken en zich de vrijheid veroorlooft geen andere wet te kennen dan zijn eigen wet, hij het plan van Satan nabootst die ernaar streeft de God op Zijn troon te overheersen, door de rechter te zijn van alles wat het mensdom en de wereld regeert. Er is altijd strijd geweest tussen de machten van waarheid en leugen, de machten van het goede en het kwade, tussen het gebied van Satan en het gebied onder de banier van onze Heer en Meester, Jezus Christus; en deze strijd zal nimmer aflaten.

De ware betekenis van de vrije wil werd duidelijk naar voren gebracht door een vader die aan zijn zoon verklaarde:

„Daarom zijn de mensen vrij naar het vlees . . . En zij zijn vrij te kie-

zen, vrijheid en eeuwig leven door de grote bemiddeling voor allen (doelend op de verzoening van de Heiland), of gevangenschap en dood naar de slavernij en macht des duivels . . .“ (II Ne. 2:27.)

„Daarom vergunde de Here God de mens om zelfstandig te handelen. De mens kon echter niet zelfstandig handelen, tenzij hij door het een of ander werd verlokten.“ (II Ne. 2:16.)

Hoe zou het zijn als wij in een vacuüm leefden, en alles ging zoals wij het graag wilden, zonder dat wij ons ervoor hoefden in te spannen of ervoor hoefden te strijden om deze hindernissen te overkomen?

Een van mijn gewaardeerde collega's vertelde mij over zijn poging om een jonge student te helpen die meelij had met zichzelf, geen doel in zijn leven had en geen verantwoordelijkheidsgevoel. Mijn vriend deed deze jongeman een aantrekkelijk voorstel. Tijdens een gesprek dat ongeveer als volgt verliep, zei hij: „Jongen, van nu af aan neem ik alle verantwoordelijkheid voor jouw zaken op me en onthef jou van al je zorgen. Ik betaal je collegegeld, koop je kleren, geef je een auto en een tegoedbon voor benzine. Wanneer je zover bent dat je wilt gaan trouwen, maak je dan geen zorgen, ik zoek een vrouw voor jou en ik zal je een huis geven dat gemeubileerd is. Daarna zal ik jou en je gezin helpen zonder dat jij iets hoeft te doen. Hoe denk je over mijn aanbod?

Na een ogenblik ernstig nagedacht te hebben, antwoordde de jongeman: „Wel, als u dat deed, wat zou er dan voor mij overblijven om voort te leven?“

Mijn vriend antwoordde: „Dat probeer ik je juist te laten begrijpen, mijn jongen. Dat is het doel van het leven — er is geen vreugde

zonder strijd en het gebruik van de eigen natuurlijke vermogens.“

Hoe kan men wanneer men het door God gegeven recht van de vrije wil of de vrijheid om te kiezen gebruikt, onderscheiden wat waar en wat onwaar is?

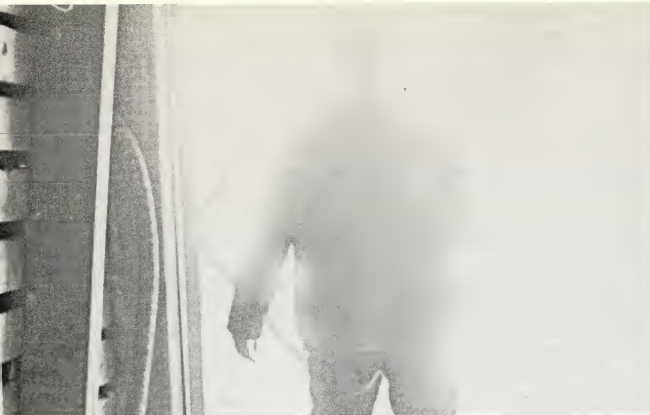
Een bekend artikelschrijver schreef: „Waarheid is de logica van het heelal. Het is de beredenering van de Godheid, het zijn de gedachten van God. En niets dat de mens kan verzinne, kan haar plaats innemen.“ (Frank Crane)

Een andere wijze man voegde eraan toe: „Er is geen vooruitgang in fundamentele waarheid. We kunnen toenemen in kennis omtrent haar betekenis en steeds weer nieuwe methoden ontdekken om haar toe te passen, maar haar grote beginselen zullen eeuwig dezelfde zijn.“ (Hamilton Wright Mabie.)¹

Toen Jezus aangeklaagd werd voor Pilatus, verklaarde de Meester dat Zijn gehele zending was geweest te getuigen van de waarheid. Pilatus vroeg: „Wat is waarheid?“

Of de Heiland die vraag wel of niet beantwoord heeft weten we niet, want we hebben er geen verslag van, maar in onze tijd heeft de Heer zelf het antwoord gegeven zoals Hij misschien toentertijd Pilatus heeft geantwoord, en ik haal Zijn woorden aan: „En waarheid is kennis der dingen, zoals ze zijn, en zoals ze waren, en zoals ze zullen worden; En wat ook meer of minder is dan dit, is de geest van die boze, die sedert den beginne een leugenaar was.“ (L. & V. 93:24-25.) Mag ik nu een paar minuten spreken over de zekerheden waar de mens op kan bouwen bij zijn zoeken naar waarheid.

Allereerst wilde ik spreken over hetgeen in de Schriften genoemd wordt het Licht van Christus, de

Geest der Waarheid, of Geest van God. Deze namen worden gebruikt en betekenen in wezen de invloed van de Godheid die uitgaat van de tegenwoordigheid van God — dat wat het verstand van de mens verlicht. (Zie L. & V. 88:49.) De apostel Johannes noemde het „het waarachtige Licht, hetwelk een iegelijk mens verlicht, komende in de wereld.“ (Joh. 1:9.)

Een president van de Kerk geeft deze nadere uitleg: „Er wordt geen mens in deze wereld geboren, of hij heeft een deel van de Geest van God, en het is deze Geest van God die zijn geest verstandig maakt, ...voor zover hij zijn krachten voor het goede doel aanwendt, heeft hij recht op een groter deel van de Geest des Almachtigen om hem te inspireren tot een hogere intelligentie.“ (Joseph F. Smith, Evangelieleer, deel I, blz. 50.)

Aan degenen die niet bekend zijn met de taal van de Schriften, kan worden verteld dat het Licht van Christus omschreven kan worden als het geweten van de mens, of de stem van de Godheid binnenin de eigen ziel.

Toen ik als jongeman in dienst van

de staat was, kreeg ik een paar wijze raadgevingen van een kerkleider. Hij zei: „Het enige dat we u ooit zullen vragen te doen is te stemmen voor datgene waarvan u in uw hart voelt dat het goed is. We zouden veel liever zien dat u een fout maakt door te doen wat u als juist aanvoelt, dan dat u om politieke redenen stemt.“

Ik geef deze wijze raad door aan anderen in dienst van de staat, en spoor diegenen onder u die grote verantwoordelijkheid dragen, hetzij in openbare dienst of ergens anders, ten eerste aan om alle zaken gebedsvol te overdenken en de Heer de kans te geven u te helpen om de problemen in het leven op te lossen.

„Redmiddelen zijn goed voor een uur,“ heeft iemand eens gezegd, „maar beginselen zijn voor eeuwig.“ (Henry Ward Beecher.)²

Nu een andere zekerheid waarover ik wilde spreken.

Wij dienen altijd te bedenken dat de sterkste wapens om valse filosofieën te bestrijden de positieve leerstellingen van het Evangelie van Jezus Christus zijn.

Wij drukken allen die uitgaan als

ware afgezanten van het koninkrijk Gods voortdurend op het hart de wijze raad op te volgen van de apostel Paulus, een van de bewaamste verdedigers van het geloof die ooit hebben geleefd. In zijn uitleg aan de Korinthiërs gaf hij ons zijn raad opdat wij in onze bediening even krachtig zouden zijn als hij. Dit was zijn geheim om het kwaad te bestrijden:

„En ik, broeders, als ik tot u ben gekomen, ben niet gekomen met uitnemendheid van woorden, of van wijsheid, u verkondigende de getuigenis van God.

„Want ik heb niet voorgenomen iets te weten onder u, dan Jezus Christus, en Dien gekruisigd.

„Opdat uw geloof niet zou zijn in wijsheid der mensen, maar in de kracht Gods.“ (1 Kor. 2:1-2,5.)

Er is wel eens gezegd dat iemand geen eerlijkheid onderwijst door een man te vertellen hoe hij een safe moet openbreken, noch onderwijzen wij de jeugd reinheid door ze alles over sex te vertellen. Dus is het geïnspireerde wijsheid dat wij onze krachten moeten aanwenden om door de macht van de Almachtige God de waarheid te onderwijzen, om zodoende het machtigste aller wapenen te smeden voor de strijd tegen de verdorven leerstellingen van Satan.

Aan de profeet Joseph Smith werd gevraagd hoe hij in zijn tijd de leden van de Kerk bestuurd. Zijn antwoord was vervat in één zin: „Onderwijs ze de juiste beginselen en ze besturen zichzelf.“

Indien we de filosofieën van de vijanden der gerechtigheid te veel benadrukken, in plaats van krachtig de beginselen van het Evangelie van Jezus Christus te onderwijzen, kan deze te grote nadruk alleen maar leiden tot het opwekken van geschillen en strijd en aldus het doel van ons zendingswerk on-

der alle volken van de wereld verjeden.

Nu een derde zekerheid:

Zij die in dienst van de staat zijn, leren al spoedig dat het altijd absoluut noodzakelijk is om te beslissen of de eisen betreffende een veelomstreden zaak gesteld werden door een goed georganiseerde luide minderheid of door de grote meerderheid van personen die minder luidruchtig zijn maar wier zaak rechtvaardig is en in overeenstemming met rechtvaardige beginselen. We zouden er altijd goed aan doen om de raad van een wijze koning uit het verleden te overdenken: „Nu is het ongevoel, dat de stem van het volk iets verlangt, dat strijdt met wat rechtvaardig is; maar gewoonlijk verlangt de minderheid des volks datgene, wat onrechtvaardig is; daarom . . . laat uw aangelegenheden door de stem des volks beslissen.“ (Mos. 29:26.)

Laat deze raad van die wijze koning uit vroeger tijden onze raad zijn voor de leden van de Kerk en de eerzamen, overal op aarde. Wees waakzaam en actief in uw zaken en politieke interesses. Het grote gevaar van elke gemeenschap is apathie en een tekortschieten in waakzaamheid ten opzichte van de kwesties van thans, wanneer deze slaan op beginselen of op het kiezen van regeringsfunctionarissen.

De vierde zekerheid die wij bij onze burgerlijke plichten in gedachten dienen te houden is diegenen te kiezen die ons zullen besturen als „burgerlijke ambtenaren en overheidspersonen die de wetten handhaven . . . en . . . de wet in gelijkelijk en rechtvaardigheid willen dienen.“ (L. & V. 134:3), zoals wij worden vermaand door geïnspireerde mannen van God.

Kortom, wij moeten naar mannen

zoeken die van staatswijsheid getuigen, die zullen vragen: „Is het juist en is het goed voor het land of voor de gemeenschap?“ in plaats van naar diegenen te zoeken die alleen maar vragen: „Brengt het politiek voordeel?“ Onthoud altijd **onze** verklaring over politieke trouw: „Wij geloven onderdanig te moeten zijn aan koningen, presidenten, regeerders en overheidspersonen; in het gehoorzamen, eren en onderhouden der wet.“ (12e artikel des geloofs.) Waar u ook bent, waar u ook woont, bid voor de leiders van uw land, want bedenk dat alles wat u zo dierbaar is ook in hun handen ligt. Wederom herhaal ik het uitdrukkelijk bevel van de Heer: „Weest daarom onderdanig aan de bestaande machten, totdat Hij regeert, Wiens recht het is te regeren, en Die alle vijanden onder Zijn voeten onderwerpt.“ (L. & V. 58:22.)

En nu tenslotte de meest verhevene van alle zekerheden — Gods eeuwige plan zoals het ons wordt gegeven in het Evangelie van Jezus Christus. Hierin worden ons de nimmer falende beginselen gegeven die onze voeten stevig op het veilige pad houden. Door deze eeuwige beginselen kunnen wij gemakkelijk waarheid van dwaling onderscheiden. In het begin van onze bedeling werd ons gezegd dat de leringen van het Evangelie ons werden gegeven opdat „in zoverre zij dwaalden, dat het zou mogen worden bekendgemaakt; En in zoverre zij wijsheid zochten, zij mochten worden onderricht.“ (L. & V. 1:25-26.)

Door het licht van het Evangelie wordt ons getoond dat „alles, wat uitnodigt om het goede te doen, en overreedt in Christus te geloven, wordt door de macht en gave van Christus uitgezonden; daarom zullen

gij met volmaakte kennis kunnen weten dat het van God is.“ (Moro. 7:16.)

Maar wij kunnen ook weten dat „wanneer iets de mens overhaalt om kwaad te doen, en niet in Christus te geloven, Hem te verloochenen en God niet te dienen, dan moogt gij met volkomen zekerheid weten, dat het van de duivel is,“ (Moro. 7:17), of het nu het etiket van godsdienst draagt, filosofie, wetenschap of politieke dogma's. Wat een heerlijk gevoel van zekerheid kan er komen over iemand die zich in een crisis bevindt, en die geleerd heeft om te bidden en zijn oren heeft leren luisteren, zodat hij kan „roepen, en de Heere zal antwoorden“; wanneer hij kan roepen en de Heer zegt: „Ziet, hier ben Ik.“ (Jes. 58:9.)

De opperbevelhebber van de geallieerde strijdkrachten in de tweede wereldoorlog, generaal Eisenhower, die enkele uiterst gewichtige beslissingen onder ogen moest zien welke de koers van de wereld zouden veranderen, erkende nederig: „Omtrent godsdienst heb ik het volgende ontdekt: die geeft je de moed om de besluiten te nemen die in een crisis genomen moeten worden en vervolgens het vertrouwen om de resultaten aan een Hogere Macht over te laten. Alleen door op God te vertrouwen kan een man die verantwoordelijkheid draagt rust vinden.“

Ziedaar, u allen die op hoge plaatsen leiding geeft, in zaken, in regeringen, of in de Kerk, of voor alle dingen die belangrijk zijn op elke levensweg, bedenk voortdurend dat God in Zijn hemel aanwezig is, en dat alles goed kan zijn in de wereld indien wij Hem zoeken en Hem vinden, „hoewel Hij niet verre is van een iegelijk van ons. Want in Hem leven wij, en bewe-

(wordt vervolgd op blz 520)

BISSCHOP VAUGHN J. FEATHERSTONE,
VAN DE PRESIDEREDE BISSCHAP

Een uitdaging voor de priesterschap

Mijn geliefde broeders en zusters van de grote Kerk van Jezus Christus, ik zou graag willen dat u weet hoe nederig ik me voel bij deze grote gebeurtenis. Ik mag dat verhaal van Ed Gardner wel. Zijn vrouw is slechthorend en ze draagt een gehoorapparaat. Op een avond zaten ze in de huiskamer, ze breide en keek neer op haar werk. Hij keek over zijn krant, en tot zijn vrouw sprekend zei hij: „Weet je, ik ben toch wel een beetje trots op je.“ Ze keek op en zei: „Weet je ik word van jou ook moe.“

Toen president Lee en president Tanner in opdracht van president Joseph Fielding Smith over de telefoon tegen mij spraken, was ik er niet zeker van of ik hoorde wat ik meende te horen.

Ruim twintig jaar kom ik nu al naar de priesterschapsvergaderingen van de conferentie om ongeveer vier uur. Ik kijk thuis op de televisie naar de middagdienst tot ongeveer acht uur 's avonds en rijd dan weer hier naartoe met mijn zoons of met vrienden. Wij gaan naar binnen voor de priester-

schapsvergadering wanneer ze de deuren open doen en zitten daar twee of drie uur voor de vergadering begint.

Al die tijd heb ik slechts één doel in mijn gedachten. Bij het luisteren naar de woorden van de apostelen en profeten en de grote Algemene Autoriteiten, heb ik hun gezichten bestudeerd. En ik weet zeker dat ik elke keer reinheid van hart vond. Ik vond onkreukbaarheid. Ik vond grote liefde en begrip. Ik vond zelfbeheersing. Ik vond al die fijne hoedanigheden die een drager van het priesterschap graag zou willen hebben. En dan ging ik weer vernieuwd naar huis en besloot dat ik de dingen die ik in hun gezichten had gezien, in het mijne wilde leggen.

Nadat ik die dag het telefoongesprek had gevoerd, ging ik in de achtertuin en in gedachten zag ik heirlegers Aäronische priesterschapsdragers — fijne jongemannen die goed en eerlijk zijn, die de Heer toegewijd zijn met geheel hun hart en ziel, die dezelfde trekken in hun gezicht willen hebben die ik

vandaag in de gezichten van de broeders hier voor ons zag. En ze deden het en ze waren gehoorzaam en volgden hun leiders.

En in gedachten zag ik met grote droefheid een andere groep Aäronische priesterschapsdragers die niet in staat waren dit in hun gezicht te leggen, omdat ze ongehoorzaam waren; ze lieten zich overreden door vrienden en leeftijdgenoten.

Toen zag ik een derde groep die me nog meer verontrustte, want dat waren degenen die getrouwd geweest zouden zijn als zij leiding hadden gehad. Als iemand een hand had uitgestoken, — ze opgebeurd en overeind geholpen had en voor ze had gezorgd, dan zouden zij onkreukbaarheid en liefde en reine harten al deze mooie hoedanigheden — in hun leven gelegd kunnen hebben.

Ik ben mijn vrouw dankbaarder dan ik u ooit kan zeggen. Zij is het liefste, vriendelijkste wezen dat ik ooit gekend heb. Ze heeft diezelfde uitdrukking op haar gezicht die ik bij de apostelen en de profeten en de Algemene Autoriteiten heb gezien. En ik heb vijf zoons. Twee van hen zijn op zending, één in de Gulf Staten en één in Noord-Carolina-Virginia. Beiden zijn kroonverkenners en volgens de brieven die we van ze krijgen streven beiden uit alle macht ernaar om de Heer te dienen op hun zending.

Thuis heb ik nog twee jongens — Joe en Scott — zij zijn ook kroon-

Het belang om dragers van het Aäronische Priesterschap te helpen hun roeping te vervullen

verkenner en wij zijn trots op ze, ze zijn volzaam en gehoorzaam zoals ze horen te zijn. Mijn jongste zoon Lawrence is elf; ik geloof dat hij de bouw van Mormon heeft. Hij is een grote en krachtige jongeman en ik ben erg trots op hem. Dan hebben we na de vijf jongens nog een dochter, Jill, en ik ben ervan overtuigd dat zij als een bijzondere engel naar ons huis werd gezonden.

Ik ben dankbaar voor het vertrouwen van bisschop [Victor L.] Brown. De afgelopen week heb ik nagedacht — en het is de langste week geweest die ik ooit in mijn leven gehad heb — ik heb nagedacht over de grote zielen die ik in de Kerk ken, de machtige invloed, de grootseleiding die zij hebben en de bereidheid om de Heer te volgen, en ik voel me nederig dat hij iemand als ik roept, of dat de Heer mij door hem roept. Mag ik u mijn getuigenis geven, maar laat ik eerst mijn lieve moeder noemen en mijn schoonfamilie. Het zijn geweldige mensen. Mijn goede moeder heeft ons gezin na-

genoeg alleen grootgebracht. Zij gaf ons leiding en geestelijke en lichamelijke eerzucht, dat heeft ze in ons aangekweekt; zij wilde dat wij iets van onszelf zouden maken en ik ben erg trots op haar.

Tot slot wil ik u de woorden voorlezen van de profeet in het boek van Alma, toen Aäron de hele dag tot de koning der Lamanieten had gesproken en de koning tenslotte geloofde. Dit zijn zijn woorden:

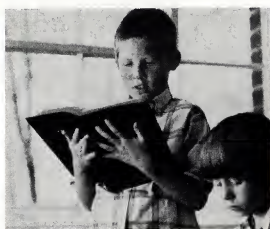
„Nadat Aäron deze dingen aan hem had uitgelegd, zeide de koning: Wat zal ik doen, opdat ik dit eeuwige leven, waarvan gij hebt gesproken, deelachtig moge worden? Ja, wat zal ik doen, opdat ik uit God moge worden geboren, en dat deze goddeloze geest uit mijn borst worde uitgeroeid, en ik Zijn Geest moge ontvangen, opdat ik met vreugde worde vervuld en ten laatste dage niet worde verworpen? Zie, zeide hij, alles wat ik bezit wil ik prijsgeven, ja, ik wil afstand doen van mijn koninkrijk om deze grote vreugde te mogen ontvangen.

Doch Aäron zeide tot hem: Als gij

dit verlangt, en indien gij u voor God wilt nederbuigen, ja, indien u van al uw zonden wilt bekeren en u voor God wilt nederbuigen ... gelovende, dat gij zult ontvangen, dan zult gij de hoop ontvangen, die gij verlangt.

Toen Aäron deze woorden had gezegd, knielde de koning voor de Here neder; ja, hij wierp zich ter aarde en riep krachtig:

„O God, Aäron heeft mij verteld, dat er een God is; en als er een God is, en indien Gij God zijt, wilt Gij U dan aan mij bekendmaken, en ik zal al mijn zonden nalaten om U te kennen ...” (Alma 22:15-18.) Er is een grote menigte Aäronische priesterschapsdraggers die al hun zonden zouden nalaten, die alles zouden willen prijsgeven wat de wereld biedt. Zij zouden hun rijkdommen weggeven indien ze maar wisten dat Hij er is. Onze belangrijkste verantwoordelijkheid is thans deze Aäronische priester-schapsdraggers te helpen, opdat ze de grote roepingen leren kennen en begrijpen, en weten dat God leeft, hetgeen ik getuig, en dat wij levende profeten op aarde hebben. Twintig jaar lang heb ik gezien dat onze geliefde profeet en de Raad der Twaalfen binnenkwamen. Ik weet dat zij geïnspireerde mannen zijn, zij zijn heilige mannen, zij zijn profeten. Dit getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

OUDERLING GORDON B. HINCKLEY,
van de Raad der Twaalfen

Wat doet de Kerk voor U, een man?

In de hoop dat er enkelen zullen luisteren, richt ik mij tot twee groepen mannen die het contact met de Kerk hebben verloren; zij die weliswaar in naam lid zijn maar waarmee wij geen voeling meer hebben, en vervolgens de mannen van overal — twijfelende, nuchtere, bedachtzame mannen die onderzoekende vragen stellen en zakelijke antwoorden verlangen.

Ik doe het door de vraag te stellen: „Wat doet de Kerk voor u, een man?“ Mijn antwoord is:

Ten eerste brengt zij u in de grootste broederschap ter wereld.

Iedere man verlangt naar broederschap. Dat verlangen wordt in zekere mate vervuld in vele dienstverlenende clubs, handelsverenigingen, maatschappelijke groepen en soortgelijke organisaties. Hoewel deze alle nuttig kunnen zijn, is geen ervan gelijk aan de broederschap van het Priesterschap van God.

Hier vindt men honderdduizenden mannen uit alle rechtschappen maatschappelijke standen, begiftigd met de macht om in naam van God te handelen, en door de aard van die heilige gave die een ieder heeft ontvangen verplicht elkaar te versterken en bij te staan. De woorden van de Heer tot Petrus zijn wel zeer toepasselijk op hun situatie. Hij verklaarde: „Simon, . . . de satan heeft ulieden zeer begeerd, om te ziften als de tarwe. Ik heb voor u gebeden, dat uw geloof niet ophoude; en gij, als gij eens zult bekeerd zijn, zo versterk uw broeders.“ (Luk, 22:31-32.)

Dit is een van de grootste doelen van het organiseren van quorums in de priesterschap van de Kerk — te komen tot een beter besef van en het verschaffen van de gelegenheid zowel als het middel om elkaar te versterken.

Op een dag belde een wijkfunctionaris van de Kerk mij op. Hij was advocaat en vertelde dat een van zijn burens naar hem toe was gekomen om hulp voor het verkrijgen van een echtscheiding. Hij zei dat zijn huwelijk was stukgelopen. Hij en zijn vrouw hadden ver boven hun stand geleefd, ze hadden veel schulden, de geldproblemen waren aanleiding tot voortdurend gekibbel en het huwelijk was zozeer verslechterd dat ze niet samen verder konden.

We bespraken de kwestie en het eindresultaat was dat drie leden van zijn priesterschapsquorum de opdracht kregen met deze broeder en zijn vrouw samen te werken voor een oplossing van hun problemen. Het waren een advocaat, een bankier en een accountant. Het echtpaar ging ermee akkoord om hun kwesties in handen van deze mannen te leggen, hun burens en broeders.

Met de bekwaamheid die voortvloeide uit hun beroep en zakelijke ervaringen ging het comité aan het werk. Zij belden de crediteuren van de man op. Deze stelden vrouwen in de bekwaamheid van dit comité en gaven hun de tijd om zijn problemen uit te werken. Deze problemen waren hem volkomen boven het hoofd gegroeid, maar

voor zijn ervaren broeders waren zij slechts een uitdaging erbij.

Er werd orde op zaken gesteld. De vrede in het gezin hersteld. Een nieuw soort zekerheid kwam in zijn leven. Zijn vrouw leerde hem respecteren zoals zij daarvoor nooit had gedaan. Over een periode van twee of drie jaar ontvingen zijn crediteuren wat hun verschuldigd was. En de man en de vrouw leerden beginselen die hen ertoe in staat stelden om een gezin te besturen zoals het bestuurd dient te worden.

Paulus zei tot de Romeinen: „Maar wij, die sterk zijn, zijn schuldig de zwakheden der onsterken te dragen,” en hij voegde eraan toe „en niet onszelf te behagen.” (Rom. 15:1.) Dit is de geest van deze grote broederschap van mannen — de zwakheden van elkaar te dragen, niet om zichzelf te behagen, maar om een goddelijke verplichting te vervullen.

Ten tweede spoort actief lidmaatschap in de Kerk een man aan klaarheid in zijn leven te brengen indien dat nodig mocht zijn.

In de gezamenlijke ervaringen van deze Kerk komen duizenden en nog eens duizenden gevallen voor van mensen, die door de verheffende impulsen van het Evangelie van Jezus Christus en door de inspiratie welke ontvangen werd door de omgang met goede mannen, de kracht hebben gekregen gewoonten af te leggen die hen vele jaren gevangen hielden.

Enkele jaren geleden sprak ik in Hiroshima met een Japans zaken-

man. We stonden naast het monument dat die tragische gebeurtenis op 6 augustus 1945 memoreert, toen in een paar minuten 85.000 mensen gedood werden. Hij vertelde mij dat hij in het Keizerlijke Japanse Leger was geweest en dat deze ervaring een haat jegens alle Amerikanen had teweeggebracht.

Op een dag klopten twee van onze zendelingen bij hem aan. Hij was te dronken om met ze te praten. Zijn leven had geen doel meer en zijn enige toevlucht was de drank. Hij begreep niet wie ze waren en nodigde ze uit terug te komen en enige weken later werd hij gedoopt.

Met zijn bekering kreeg zijn leven weer een doel, de wil om de oude gewoonten af te leggen, de kracht om zich volledig te veranderen. Hij sprak zijn waardering uit voor de jongemannen die hem hadden ondersteunen en voor de krachten die zij in hem hadden aangekweekt.

Op het moment dat wij met elkaar spraken was hij lid van een wijkpresidentschap en een actief lid van een ouderlingenquorum. In wezen kan zijn geval duizenden malen vermenigvuldigd worden. Geen kracht is gelijk aan de hervormende kracht van het Evangelie van Jezus Christus die mensen het verlangen en de wil geeft om hun leven te veranderen.

Ten derde geven de activiteiten in de Kerk u de gelegenheid om te groeien door verantwoordelijkheid te dragen.

Het is een axioma dat zo waar is als het leven zelf, dat wij groeien

Hoe de kerk de mannen tot nut kan zijn door ze voor te bereiden de verantwoordelijkheden van het leven tegemoet te treden.

naarmate wij dienen. De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is o.a. een grote school om leiders te ontwikkelen. Aan groepen van onze zendelingen die ik in verscheidenen delen van de wereld heb ontmoet, heb ik verteld: „U lijkt niet veel bijzonders, maar u bent alles wat de Heer heeft.” En het wonder is dat wanneer ze de Heer dienen, ze enorm veel presteren en bereiken. En zo is het met een ieder van ons. Indien het werk des Heren vooruitgang wil maken, moet het gedaan worden door mensen als u en ik. In de Kerk is voortdurend behoefte aan mannen die verantwoordelijke taken op zich willen nemen. Ze moeten worden genomen zoals ze zijn. En het wonderbaarlijke is dat wanneer zij dienen, het grote opleidingsprogramma benutten en verlicht worden door de Geest Gods, zij doeltreffend en sterk worden.

Ik herinner me een gesprek met een jongeman die voor de eerste keer naar deze samenkomst kwam toen hij in militaire dienst was. Op een zondag wandelde hij op het tempelplein. De gesprekken die hier begonnen leidden tot zijn doop.

Vier of vijf jaar later had ik een onderhoud met hem, want hij zou president van een ouderlingen-quorum worden. Hij vertelde mij van zijn kinderjaren als wees, verdreven van de ene plaats naar de andere, van de eenzaamheid en verlatenheid in zijn leven, hoe zijn opleiding en vooruitgang hem belet

werden. Toen kwam hij in de Kerk, en ontving eerst de ene opdracht, daarna een andere, elke keer een beetje boven zijn macht, maar terwijl hij diende namen zijn capaciteiten toe.

Nu is hij gereed voor zeer grote verantwoordelijkheid. Zijn gehele leven is veranderd. Thans is hij ambtenaar in de Kerk, is een gewaardeerde werknemer in een verantwoordelijke positie, een goed echtgenoot, een modelvader en een uitstekend buurman. Wij groeien wanneer wij voortdurend proberen datgene te bereiken dat net even boven onze macht ligt. Een van de aspecten van het programma van de Kerk dat de moeite waard is om te worden vermeld, is dat het de mannen voortdurend aanspoort op de tenen te staan, een beetje hoger te reiken.

Ten vierde geeft het lidmaatschap in de Kerk en actieve deelname een nieuwe dimensie aan uw leven, een geestelijke dimensie welke als een rots van geloof wordt en u met autoriteit begiftigt om in de naam van God te spreken.

Bij de aanvang van dit werk, in deze bedeling, verklaarde de Heer dat een van de doelen van de herstelling van het Evangelie was: „opdat ieder mens in de naam van God, de Here, de Zalmaker der wereld, zou mogen spreken.” (L. en V. 1:20.)

Gezegend de man die bidt met de overtuiging dat gebeden gehoord en beantwoord worden. Gezegend de man wiens metgezel de Heilige

Geest is. Gezegend de man die de autoriteit bezit om namens God te spreken.

Toen koning Belsazar op een avond zijn vrienden om zich heen had vergaard voor een eetpartij en braspertij, verschenen de vingers van een mensenhand en schreven op de muur. De sterrenwischelaars en de waarzeggers werden geroepen om het geschrevene uit te leggen, maar zij konden het niet en de koning was zeer verontrust.

De koningin zei: „Er is een man in uw koninkrijk, in wien de geest der heilige goden is, want in de dagen uws vaders is bij hem gevonden licht, en verstand, en wijsheid, gelijk de wijsheid der goden is ...” (Dan. 5:11.)

Daniël werd voor de koning geleid en door de macht die in hem was legde hij de woorden op de muur uit.

Ik zou erop willen wijzen dat iedere man die het priesterschap bezit en dit verheerlijkt, in zich kan hebben „licht en verstand en wijsheid, gelijk de wijsheid der goden.”

Wat doet actief lidmaatschap van de Kerk voor u, een man? Het verkrijkt uw leven met een geestelijke dimensie waarmede u uw familie, uw medewerkers en uzelf zegent.

Ten vijfde helpt het u uw gezin te besturen.

Hoeverle sterker zou het land — ieder land — zijn, indien er in elk gezin een man presideerde die zijn vrouw ziet als een eeuwige gezellin, met hem verbonden in eeuwig deelgenootschap met God om goddelijke, eeuwige doelen tot stand te brengen, en die zijn kinderen beschouwt als kinderen van onze hemelse Vader Die aardse ouders het rentmeesterschap over deze kinderen gaf.

Handelingen komen voort uit gedrag, en in een huisgezin waar de ware beginselen van het Evangelie

DE kleine STER

VOOR DE KINDEREN · DECEMBER 1972

Voedsel voor de winter

DOOR MARY PRATT PARRISH getekend door VIRGINIA SARGENT

Toen Tommy, Betsy en hun ouders Nauvoo verlieten, hadden zij voor een jaar eten bij zich. Zij hoopten dat dit voldoende zou zijn om hen in leven te houden totdat zij de vallei in het westen zouden bereiken en hun eigen gewassen konden zaaien en oogsten. Maar nu waren zij nog steeds in Winterkwartier en zij zouden daar tot het volgende voorjaar blijven.

De moeder van Tommy had Elia en zijn zuster Eliza, wier moeder onlangs gestorven was, uitgenodigd om bij haar en bij Tommy en Betsy te komen wonen terwijl de mannen met het bataljon weg waren. Hun voedselvoorraad was bijna op.

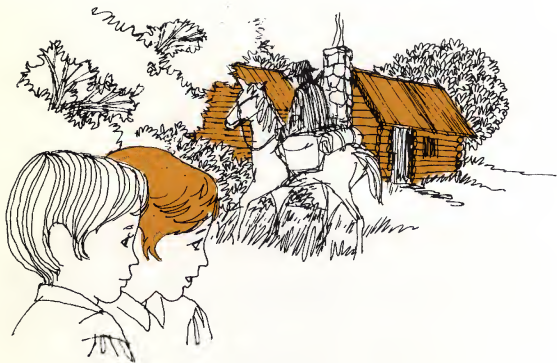
Tommy sprak hier verschillende keren met Elia over: „Als wij het geld maar hadden, dan konden wij naar St. Joseph gaan en halen wij wat wij

nodig hebben,” zei Tommy tegen Elia. „Het is maar 75 kilometer naar St. Joseph. Wij zouden de wagens nemen en binnen twee weken terug zijn. Ik wou dat we wisten waar wij wat geld konden krijgen!”

Op een dag zag Tommy tot zijn verbazing Parley P. Pratt het kamp binnenrijden. Drie weken geleden hadden broeder Pratt, John Taylor en Orson Hyde Winterkwartier verlaten om in Engeland op zending te gaan. *Waarom reed hij nu alleen het kamp binnen*, vroeg Tommy zich af.

Broeder Pratt reed rechtstreeks naar de hut waarin William Clayton, de secretaris van het kamp, zijn kantoor had. Tommy zag hem naar binnen gaan en hij wachtte bij de deur.

Na enkele minuten riep broeder Clayton Tommy. „Hier is een brief voor je moeder en een voor Elia.

Vertel je moeder dat broeder Pratt naar ons kamp is teruggekomen met geld van de mannen van het Mor-moonse Bataljon. Hij heeft de man-nen in Fort Heavenworth ontmoet en heeft zich vrijwillig aangeboden om met het geld naar Winterkwartier te-rug te gaan voor hij naar Engeland gaat."

Toen Tommy bij de hut aankwam riep hij dat iedereen naar buiten moest komen. „Hier is een brief voor jou, Elia, van je vader," zei Tommy. „En hier is er een voor u, moeder." Tommy en Betsy luisterden rustig toe toen hun moeder de brief aan hen voorlas. „Hoera!" riep Tommy toen zij het deel voorlas waarin stond dat er geld op het kantoor van de secretaris lag en dat zij het voor eten konden gebruiken. „Mijn vader zegt dat er daar ook geld van hem is dat u kunt gebruiken," zei Elia. „En als er nog genoeg geld over is, nadat er eten is gekocht, mogen Eliza en ik

misschien nieuwe schoenen hebben." De moeder van Tommy dacht aan de koude winterdagen die voor hen la-gen. „Er is genoeg over," zei ze vast-beraden. En Tommy wist dat wat zij ook zouden kopen, er vast en zeker schoenen voor Eliza en Elia bij zou-den zijn. Zijn moeder sloeg haar ar-men om hun schouders en zei: „Het is fijn als je weet dat je vader voor je zorgt, al is hij ook ver weg."

Tommy vroeg zich af hoe hij in St. Joseph moest komen. „Denkt u dat we morgenochtend naar St. Joseph kunnen gaan?", vroeg hij aan zijn moeder.

„Dat zou gaan als er iemand was die met ons mee kon gaan," antwoordde zij. „Je vader stond er op dat wij geen lange reizen alleen zouden onderne-men."

Vorige week hoorde ik dat broeder Morley naar St. Joseph zou gaan," zei Tommy. „Denkt u dat wij met hem mee kunnen reizen?"

„Misschien,” antwoordde moeder. „Na het eten zullen wij naar zijn hut gaan om het hem te vragen.”

Broeder Morley was blij dat zij meegingen. Twee dagen later verliet de familie met broeder Morley en zijn zoon Winterkwartier. Tommy bestuurde de ene wagen en Elia de andere.

Het eerste dat zij in St. Joseph deden was schoenen kopen voor Elia en Eliza. Vervolgens laadden zij de wa-

gens met maïs, tarwe en aardappelen. Betsy keek verlangend naar wat honing die een man zojuist van zijn boerderij naar de winkel had gebracht. Maar er was geen geld meer om honing te kopen.

„Hindert niet,” zei Elia. „In Nauvoo zorgden wij voor onze eigen wilde honing. Op weg naar huis vinden wij misschien een holle boom die de bijen verlaten hebben.”

Toen zij twee nachten van St. Joseph

verwijderd waren, en Tommy en Elia op verkenning gingen vonden ze in de buurt van hun kamp een holle boom. De boom zat helemaal vol met honing. De jongens hadden geen blik meegenomen, daarom deden zij wat honing op een stuk boomschors en namen het mee voor het eten. Daarna keerden zij met twee grote ketels terug om daar de honing in te doen. Toen zij de honing in de ketels begonnen te doen, hoorden de jongens een zwaar gebrom achter zich en toen zij omkeken zagen zij een grote beer die de boom met honing ook gevonden had. Zij lieten de ketels vallen, renden naar het kamp en riepen om hulp. Toen zij zo renden struikelde Tommy

over een blok hout. Elia zag hem vallen en hij zag ook dat de beer niet ver achter hen was." Glij van het blok af, Tommy," riep hij.

Broeder Morley hoorde de jongens om hulp roepen. Hij kwam met zijn geweer aanrennen, legde zorgvuldig aan en schoot. De beer viel naast het blok neer.

„Dank u, broeder Morley," zeiden de jongens dankbaar. Tommy dacht eraan hoe blij hij was dat zijn vader erop had gestaan dat zij nooit alleen een lange reis zouden ondernemen. De woorden van zijn moeder weerklonken in Tommy's oren: „Het is fijn als je weet dat je vader voor je zorgt, al is hij ook ver weg.“

Rico's Kerstmis

VAN BARBARA EN WILLIAM NEELANDS

Het was kerstavond. Het was warm, zoals dat altijd het geval is in Brazilië in de maand december. In Rio de Janeiro valt Kerstmis midden in de zomer.

Rico en zijn vader gingen naar beneden, naar de stad om werk te zoeken. Zij passeerden Rico's zusters die met vierkante blikken water balancerend op hun hoofd de heuvel opklommen. De meisjes schuifelden met hun blote voeten in het stof en zongen terwijl ze het zigzagpad opklommen. Het leek of ze zorgeloos liepen, maar de hele weg naar huis vermorsten ze geen druppel water.

Hun huis was een van de vele in de *Favela*, een groep kleine huisjes die aan de rots hing en uitkeek over de stad. Daar zou Rico's moeder wachten.

„Ik laat je niet graag alleen,” had Rico's vader gezegd, „nu kleine Paquina ziek is. Maar als ik geen werk vind, hebben we niet veel voor kerstmis.”

En dus gingen ze de heuvel af.

Uren liepen ze door de straten, maar niemand wilde Rico's vader, die toch zo sterk en knap was, in dienst nemen.

„Misschien morgen,” zeiden ze altijd. Op de trottoirs verkochten oude

vrouwen en kleine jongens koekjes en kleverig snoepgoed voor de kerstdag. Vrolijke versieringen of groene kransen hingen in vele ramen. In de etalage van een winkel stond een kerstboom. Rico stond er lange tijd naar te kijken.

Zo'n boom groeide niet in Rio de Janeiro — ja, zelfs niet in heel Brazilië. Vanaf de uiteinden van de takken schenen lichtjes. Er zat iets aan vastgekleefd dat op sneeuw leek. In Brazilië viel er alleen maar sneeuw op een paar hoge bergen, en dan nog meestal in juli.

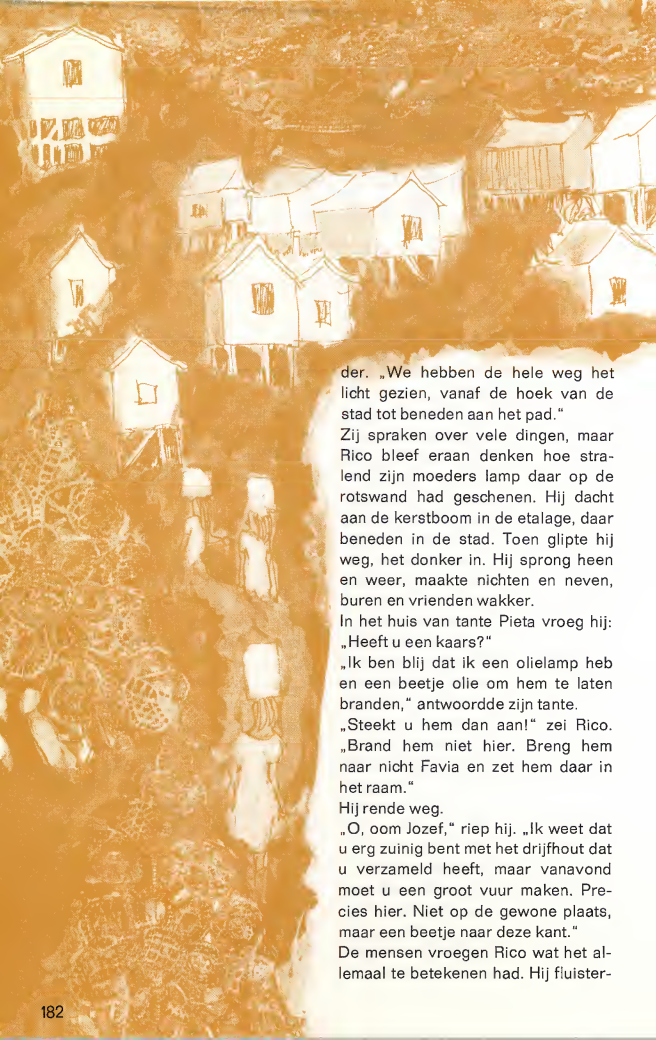
„Kom mee,” zei Rico's vader ten slotte, hoewel hij de kerstboom ook erg mooi vond.

Het was donker toen ze de steile rotswand naar de *Favela* opklommen. Het flikkerende lichtje dat uit hun huis scheen leidde hen. Het scheen door de ramen en door de scheuren in de muren van teerpapier. Uit de andere huizen straalde ook licht, het vormden een oneven patroon tegen de rotswand.

Mamma zat nog op bij de kleine Paquina.

„De koorts is over,” zei ze tegen Rico en zijn vader. „We zullen toch nog een prettige Kerstmis hebben.”

„Daar ben ik blij om,” zei Rico's va-

der. „We hebben de hele weg het licht gezien, vanaf de hoek van de stad tot beneden aan het pad.“

Zij spraken over vele dingen, maar Rico bleef eraan denken hoe stralend zijn moeders lamp daar op de rotswand had geschinen. Hij dacht aan de kerstboom in de etalage, daar beneden in de stad. Toen glipte hij weg, het donker in. Hij sprong heen en weer, maakte nichten en neven, burens en vrienden wakker.

In het huis van tante Pieta vroeg hij: „Heeft u een kaars?“

„Ik ben blij dat ik een olielamp heb en een beetje olie om hem te laten branden,“ antwoordde zijn tante.

„Steekt u hem dan aan!“ zei Rico. „Brand hem niet hier. Breng hem naar nacht Favia en zet hem daar in het raam.“

Hij rende weg.

„O, oom Jozef,“ riep hij. „Ik weet dat u erg zuinig bent met het drijfhout dat u verzameld heeft, maar vanavond moet u een groot vuur maken. Precies hier. Niet op de gewone plaats, maar een beetje naar deze kant.“

De mensen vroegen Rico wat het allemaal te betekenen had. Hij fluister-

de het hun toe alsof het een geheim was. Spoedig wisten ze het allemaal. Spoedig zou iedereen in Rio de Janeiro het weten.

Over de hele *Favela* begonnen de lichten te stralen. Rico holde van huis tot huis. Overal waar hij kwam klonk gelach en gloeiden de lichten. Stemmen klonken in het donker.

„Zet je licht een beetje hoger,” riep iemand.

„Houd je fakkel in één lijn met mijn lantaarn,” riep een ander.

Oude Mamma Benedita was de laatste die ervan hoorde. Zij woonde bij de benedenhoek van de *Favela*, in een klein bamboe huisje dat als een zwaluwnest aan de rotswand hing. Toen Rico haar verliet was ook zij bezig haar vuurtje aan te wakkeren en nogmaals rende hij het steile pad af naar de stad.

Hij merkte nauwelijks dat zijn vader achter hem aan liep. Hij keek niet om voordat hij op een drukke hoek stond. Grote menigten stroomden na de avondmis de kerken uit.

De mensen keken naar boven, naar de *Favela*.

„Het is een kerstboom. Een kerst-

boom van lichtjes. Dat hebben de mensen op de rotswand gemaakt!”

In de lucht hoog boven de stad gloeide de omtrek van een volmaakte, vrolijk verlichte kerstboom, die gemaakt was van de lamp van tante Pieta, en de open haard van Mamma Benedita, en alle andere twinkelende lichtjes van de *Favela*. Rico en zijn burenhadden ze zo gerangschikt dat ze de omtrek van een kerstboom vormden. Toen Rico en zijn vader nogmaals het stoffige pad opklommen, zagen ze de lichtjes een voor een uitgaan. De mensen van de *Favela* hadden maar weinig brandstof, zelfs voor een wonderbaarlijke kerstviering.

Halverwege stopten ze om te kijken naar de haven van Rio de Janeiro. In de verte zagen ze een andere groep lichtjes.

„Het is een schip dat binnenkomt,” fluisterde zijn vader. „Zelfs op kerstmorgen zullen ze mannen nodig hebben om het te lossen. Ik zal daar de eerste zijn.”

Hij gaf Rico een klopje op zijn schouder.

„Ik zou niets van het schip geweten hebben als jouw kerstboom er niet geweest was,” lachte hij.

Toen rende hij naar de dokken.

Rico bereikte zijn huis, het was donker en stil. Iedereen sliep nu. Rico rolde zich op in de hoek, op de slaapmat die van hem was. Kerstmis zou een blijde dag voor allen worden, maar niets zou blijder kunnen zijn dan deze kerstavond.

Voor hij in slaap viel dacht hij aan de gloeiende kerstboom hoog in de lucht.

„Ik ben heel rijk,” dacht hij. „Niet iedereen kan een kerstcadeau geven aan een hele stad.”

Van vriend tot vriend

door het Eerste Presidentschap

**Kerstboodschap voor
de kinderen van
de Kerk in alle landen**

Jullie zijn allemaal kinderen van onze hemelse Vader. Jullie kostbare zielen en jeugdige geesten lijken op stralende, schitterende juwelen in de kroon van de Kerk, welke het aardse koninkrijk van God is. Het is nog niet zo lang geleden dat Je uitverkoren geest de heilige tegenwoordigheid van onze Heiland Jezus Christus verliet. Wij gedenken en vierten Zijn geboorte in deze vreugdevolle kerstdagen.

Bijna tweeduizend jaar geleden hoorden de herders, die de nachtwacht hielden over hun kudde op de heuvels bij Bethlehem, heirscharen de geboorte van de Heiland verkondigen. De herders haastten zich door de nacht en vonden het heilige Kind in doeken gewonden, liggende in een kribbe.

En het Kindeke wies op en werd gesterkt in den geest, en vervuld met wijsheid; en de genade Gods was over Hem.

Jezus groeide op tot man, Hij verzamelde de kinderen om Zich heen. Hij wilde Zijn grote liefde tonen voor alles dat rein en heilig is en deze hoedanigheden vond Hij in deze kleinen wier leven aan anderen was toevertrouwd. Hij onderwees: „Laat af van de kinderkens, en verhindert hen niet tot Mij te komen; want derzulken is het Koninkrijk der hemelen." Jezus bedoelde dat zij die in Zijn tegenwoordigheid willen terugkeren zo rein en vrij van zonde, zo eerlijk en betrouwbaar, en zo nederig en getrouw moeten zijn als een kind.

Wanneer Jezus de kinderen om Zich heen verzamelde, konden zij niet aan Zijn oprechte liefde of bezorgdheid twifelen. Zij voelden zich veilig in Zijn troostende, vriendelijke armen. Zij voelden zich prettig in Zijn tegenwoordigheid en waren verheugd. Voor hen was Zijn liefde echt — iets dat zij konden voelen. Het maakte ze erg gelukkig!

In deze tijd van geven, is de beste wens die wij voor je kunnen hebben dat je de waarheid van het Evangelie kent en begrijpt en zult proberen zo te leven als Jezus deed. Om zo te kunnen leven moet je zoveel mogelijk van Zijn leven en leringen weten. Je kunt dit leren door de Schriften te lezen, de klassen in de Kerk bij te wonen en thuis te leren door het onderricht en het voorbeeld van je liefhebbende, getrouwe ouders en broers en zusters.

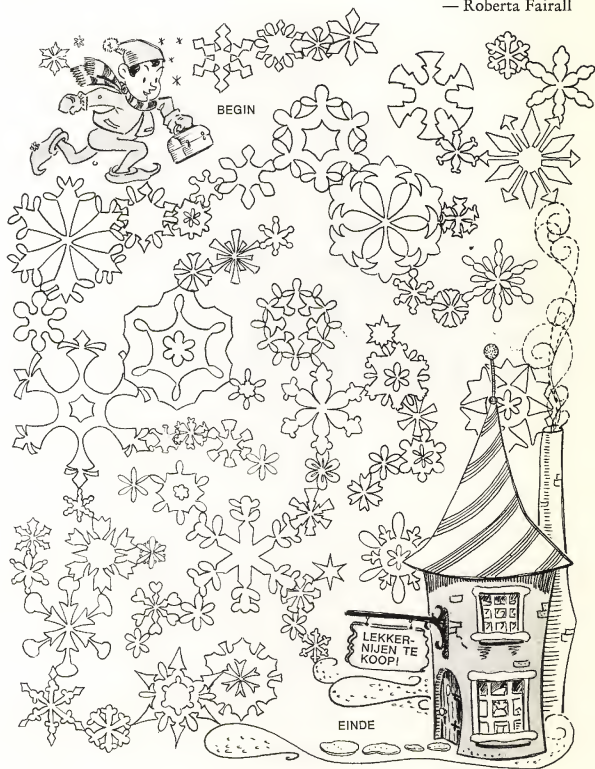
Probeer altijd het voorbeeld van de Heiland te volgen. Wanneer je een probleem hebt en moet kiezen, kies dan door je af te vragen: „Wat zou Jezus gedaan hebben?“ Doe dan wat Hij gedaan zou hebben.

Je kunt elke dag van je leven de vreugde van Zijn aanwezigheid voelen en Zijn inspiratie hebben die je elke dag van je leven zal leiden, indien je er naar zoekt en waardig leeft. De liefde van Jezus en de troostende kracht van Zijn Heilige Geest kunnen even werkelijk voor je zijn als zij voor de kinderen waren die Hij dicht om Zich heen verzamelde toen Hij op aarde leefde.

Wij bidden oprecht dat je zeker zult weten dat de beste manier van leven is dicht bij de Heer te blijven door gebed en Zijn geboden trouw na te leven.

Kabouter Vluggevoet wil naar de lekkernijenwinkel. Hoe kan hij daar komen?

— Roberta Fairall

Het feest van de lichten

DOOR MIRIAM BISKIN

Toen Jezus een kleine jongen was,
vierde Hij een heel oud feest dat
Hanukah werd genoemd.
Hanukah betekent "het feest van de
lichten."

Het is in de winter.

Ergens in de maand december.

In het land Israël zijn de winters
warm.

En de kinderen kregen vijgen en
dadels te eten

Op die feestdag.

En ze luisterden naar het oude
verhaal

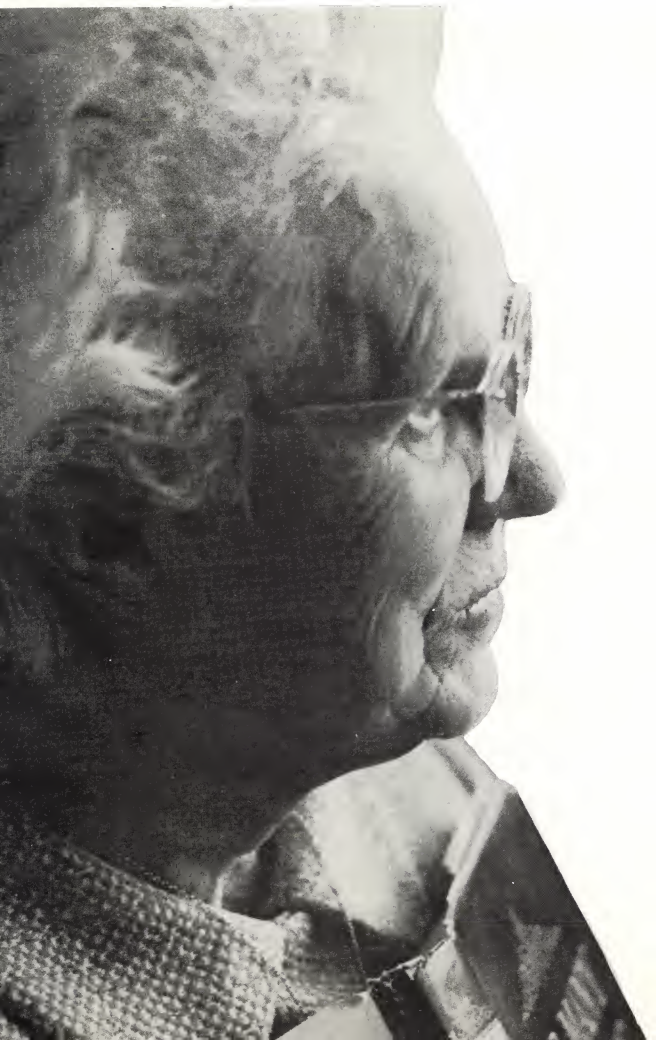
Van het wonder van de lichten ...

Hoe lang geleden de heidenen
probeerden Gods tempel te
verwoesten.
Maar de mensen waren sterk en
verdreven hen.
De menschen maakten de tempel
schoon.
Maar toen ze de lamp op het altaar
wilden aansteken,
Vonden ze slechts één klein kruikje
met olie.
„Niet genoeg voor één avond,“
zeiden de mensen.
Maar de lamp werd aangestoken en
de mensen dankten God.
De lamp brandde helder . . . niet één
avond, maar acht avonden.
„Het is een teken van God,“ zeiden
de mensen,
„Opdat alle mensen vrij zouden zijn
en God liefhebben.“
Dat is het verhaal dat Jezus heeft
gehoord en
Dat alle Joodse kinderen heden ten
dage horen . . .
Wanneer de winter in aantocht is
en Hanukah nadert.

Geïllustreerd door
Ronald Wilkinson

Vele jaren geleden kende ik een gevoelig meisje van vier jaar dat moeizaam een paar woorden schreef op een afgescheurd stukje papier. Toen verzamelde ze al haar wereldse schatten in het stuk papier en rende naar het huis van haar grootmoeder. Ze drukte haar geschenk in grootmoeders hand en haastte zich weer naar huis want het was kerstmorgen. Twaalf jaar later, kort na de dood van de grootmoeder, omringden de volwassen leden van de familie de grote koffer van hun moeder om na te gaan wat ze bewaard had. Ze had opvallend weinig souvenirs bewaard van zo'n lang leven. Niets van veel waarde. Maar helemaal onderin de koffer lag een smoezelig afgescheurd stukje papier met daarop de woorden „Ik hou van u" geschreven in blokletters, het gekrabbel van een kind. Verborgen in de vouwen van het papier zaten drie koperen stuivers.

Mary M. Elsworth

Het geschenk van een kind dat liefhad

Janey's speciale kerstmis

DOOR SYLVIA PROBST YOUNG
geïllustreerd door VIRGINIA SARGENT

Janey stond achter de wagen en keek over de prairie naar een klein heuveltje van pas opgeworpen aarde. Tranen brandden in haar ogen en het brok in haar keel gaf haar het gevoel dat ze zou stikken. Het pas gedolven graf was dat van Elizabeth Ann — Janey's liefste vriendin, die zonet was begraven.

Vanaf het moment dat de Jacksons naast hen waren komen wonen in Nauvoo, hadden Janey en Elizabeth Ann samen veel gelukkige uurtjes doorgebracht, geheimpjes aan elkaar verteld, vader en moedertje gespeeld, of op de oever van de rivier gepicknickt. Maar nu was Elizabeth Ann er niet meer.

Janey leunde tegen de wagen, de

tranen rolden over haar wangen. Hoewel de bisschop over de opstanding had gesproken, kon niets Elizabeth Ann nu terugbrengen. Janey had de pijn van de dood reeds leren kennen. De vorige zomer waren haar moeder en pasgeboren broertje in Nauvoo begraven.

Die avond, nadat ze naar bed was gegaan, lag Janey nog lang wakker en dacht aan mijnheer en mevrouw Jackson. Wat zouden ze Elizabeth Ann missen, want ze was hun enigste dochtertje. Tommy, het broertje van Elizabeth Ann, zou haar missen en Mary Melinda zou haar ook missen! Mary Melinda was de pop van Elizabeth Ann. Het was een heel bijzondere pop met echt haar — blond en

krullend. Haar blauwe ogen gingen open en dicht. Haar gezicht, handen en armen waren van prachtig gekleurd porselein. Ze had een rose organdie jurk aan met kant en kleine witte pantoffeltjes aan haar voeten.

Janey had nooit zo'n mooie pop gehad. Maar Elizabeth Ann had Mary Melinda altijd samen gedeeld met Janey, alsof ze van hen beiden was. *Wat zou mevrouw Jackson nu met Mary Melinda doen?* vroeg Janey zich af.

De volgende morgen trok de stoet wagens naar de vallei in de bergen. Het was een stralend zonnige dag, maar voor Janey was ze donker en eenzaam.

Een paar dagen later keek Janey in haar rieten mandje naar wat kleren en zag twee ballen roze wol. Dat was het breiwerk van Elizabeth Ann! Voorzichtig haalde ze het garen uit de mand. Aan een van de twee kluwens zaten de breinaalden en de sjaal waaraan Elizabeth Ann was begonnen.

„Ik maak hem voor moeder, voor haar verjaardag,” had Elizabeth Ann aan Janey uitgelegd.

„Wanneer is ze jarig?” had Janey gevraagd.

„O, pas in oktober,” had Elizabeth Ann haar verteld. „Maar het zal lang duren, want ik kan alleen breien als mamma niet in de buurt is.”

„Waarom laat je hem niet hier?” had Janey voorgesteld „Dan kun je eraan werken wanneer je wilt.”

„O, Janey, dat is een goed idee,” en Elizabeth Ann was ermee akkoord gegaan.

Nu keek Janey goed naar de steken, die heel eenvoudig waren — een recht, een averecht.

„Dat kan ik ook,” zei ze bij zichzelf. „Ik kan het cadeau van Elizabeth Ann voor haar moeder afmaken. „En sindsdien had Janey, als ze niets anders te doen had, aan de sjaal gewerkt. Hoewel de stoet wagens tenslotte de vallei bereikt had en Janey veel werk moest doen, had ze het breiwerk begin oktober klaar. Het enige dat ze nog aan het verjaarsgeschenk moest doen, was de franje maken.

Janey's vader was er vlug bij om haar te prijzen. „Het lijkt wel of een beroepsbreister hem gemaakt heeft,” zei hij.

Janey drapeerde de sjaal om haar hoofd en keek in de kleine spiegel boven de wasbak. Ze zou de franje afmaken en hem naar mevrouw Jackson brengen.

De volgende dag klopte ze aan bij de Jacksons. Janey's hartje klopte sneller. Tommy van zes deed de deur open. Zijn moeder was bezig bij de kachel maar ze keerde zich om toen Janey binnenkwam. Aangenaam verrast keek ze op.

„Janey!” riep ze. „Wat leuk je weer te zien. Ik heb je zo gemist en ik hoopte dat je ons zou komen opzoeken. Trek je manteltje uit en kom bij het vuur zitten. Ik bak gemberkoekjes en ik weet dat jij daar van houdt.”

Ze trok haar jasje uit en gaf het keurig verpakte cadeautje aan mevrouw Jackson. „Ik heb iets meegebracht voor uw verjaardag,” zei ze. „Ik wist niet welke dag, maar Elizabeth Ann vertelde me dat het in oktober was.” Voorzichtig pakte zuster Jackson het pakje uit en toen ze de mooie roze sjaal zag was ze sprakeloos.

„Hij is prachtig, Janey,” fluisterde ze na lange tijd.

„Hij is niet echt van mij,” zei Janey en vertelde vlug waarom Elizabeth Ann het breiwerk bij haar had gelaten.

Mevrouw Jackson hield de sjaal tegen haar wang. „Ik zal er heel zuinig op zijn,” zei ze. „En hij is ook van jou Janey. Het breien heeft je heel veel tijd gekost. Waarom deed je het?”

„Omdat ik zoveel van haar hield — en van u!” antwoordde Janey eenvoudig.

Mevrouw Jackson strekte haar armen uit en trok Janey dicht tegen zich aan. Laat in de middag, toen ze naar huis ging met een zak koekjes voor pappa en haar kleine zusjes, voelde Janey zich dicht bij Elizabeth Ann en minder eenzaam dan ze lange tijd was geweest.

De dagen gingen snel voorbij. Janey had veel te doen, zowel op school als door pappa te helpen. Bijna voor ze het wist was de grond bedekt met sneeuw en liep het tegen Kerstmis. Ze had sokken gebreid voor pappa en wanten voor haar kleine zusjes.

De ochtend voor Kerstmis was pappa naar de bergen geweest en was thuisgekomen met een prachtig denneboompje. Janey had koekjes gebakken en mais gepoft en toen pappa thuis kwam versierden ze met elkaar de boom.

Voordat het tijd was om naar bed te gaan waren vrienden en burens gekomen om ze een prettige kerstavond te bezorgen. De Porters brachten een goudbruin vers gebakken brood mee. Grootmoeder Wilkens had strooptoffees voor ze gemaakt en mevrouw Jackson bracht een doos mee die goed verpakt was.

„Iets voor jou en je kleine zusjes,” zei ze tegen Janey.

Janey wilde de doos meteen openmaken, maar pappa zei dat ze moest wachten tot kerstmorgen. Janey ging naar bed met de gedachte dat het nooit kerstmorgen zou worden. Maar dat werd het wel.

Janey stond in haar nachtjapon bij het schijnsel van het vuur toen ze de doos opende. Mevrouw Jackson had poppen gebreid met ogen van kralen en haar van garen voor haar kleine zusjes, en daar lag Mary Melinda in haar beeldige roze organdie jurk. Mary Melinda — die prachtige pop met echt haar en ogen die open en dicht gingen!

Heel voorzichtig nam Janey de pop uit de doos — die kostbare pop die van Elizabeth Ann was geweest. Aan haar arm hing een klein briefje met de woorden: „Voor Janey, die zoveel van anderen houdt.”

Trek voor het kerstmis is een verbindingslijn tussen de punten. Kleur deze tekening.

Trek een verbindingslijn tussen de punten 1, 2 enzovoorts tot 83.

Kleur de vrucht oranje, het dier bruinrood en het derde dat je ziet groen. Deze drie hebben te maken met de fijnste vakantie van het jaar. Met welke?

— Henry Martin

de richtlijnen zijn voor het besturen daarvan, zijn waardering, respect, achting, hoffelijkheid en eerbied wederzijds, want de vader beschouwt degenen waar hij voor verantwoordelijk is als zegeningen, door God gegeven om lief te hebben, te verzorgen, beschermen en te voeden.

Iemand die zich tot de Kerk had bekeerd zei eens: „Als vader geloofde ik dat een pak slaag goed was voor mijn kinderen. De geringste inbreuk op een regel werd onmiddellijk beantwoord met lichamelijke straf. Toen deed het Evangelie zijn intrede in ons gezin. Ik zag mijn kinderen in een nieuw licht. Ja, het waren mijn kinderen, maar het waren ook de kinderen van onze Eeuwige Vader. Hoe zou ik een kind van God kunnen uitschelden? Ik begon een geheel ander standpunt tegenover mijn kinderen te ontwikkelen en zij beantwoordden dit met een andere houding tegenover mij.

„Of wij discipline in ons gezin hebben? Ja, maar van geheel andere aard. Wij zijn niet langer tegenstanders. Ze krijgen nog straf als ze iets verkeerd doen, maar deze straffen zijn van geheel andere aard en worden aanvaard als verdiend, ze koesteren geen wrok meer zoals ze vroeger deden. Ze respecteren elkaar nu, en meer dan dat, er is liefde. Wat brengt het Evangelie een verandering,” besloot hij.

„Ja,” beaamde ik, „wat een verandering brengt het Evangelie indien het wordt aanvaard en nageleefd.”

Tenslotte maakt de Kerk het voor u, een man, mogelijk zich voor eeuwig te verbinden met diegene die u het meest liefheeft.

Geen andere relatie in het leven is zo heilig, zo bevredigend, zo belangrijk voor wat betreft haar ge-

volgen als de familieverwantschap. Hoe tragisch is datgene wat opgesloten ligt in de woorden die zo dikwijls op de trouwdag worden uitgesproken — „Tot de dood u scheidt.”

Even zeker als er bij een dergelijke ceremonie een echtverbintenis is geweest, is er ook een bevel geweest om uiteen te gaan en de familieverwantschap in de dood te annuleren. Aan het eeuwige leven denken zonder eeuwige liefde is een paradox construeren, een tegenstrijdigheid.

Een liefhebbende Eeuwige Vader, Die bezorgd is voor Zijn kinderen, heeft het mogelijk gemaakt die heilige verwantschap voort te zetten. De Heer zei tot de twaalf gekozenen: „En Ik zal u geven de sleutelen van het Koninkrijk der hemelen; en zo wat gij zult binden op de aarde, zal in de hemelen gebonden zijn. . .” (Mt. 16:19.)

Dezelfde macht om in de hemelen te binden wat op de aarde is gebonden, is vandaag in deze Kerk. Ze wordt uitgeoefend in heilige tempelen en daar worden door de macht van het Priesterschap van God, vader en moeder en kinderen aan elkaar verzegeld onder een verbond en in een verwantschap die de tijd niet kan verbreken noch de dood kan vernietigen. Nog niet zo lang geleden sprak ik op de begrafenissen van een vooraanstaand man in deze stad. Er was weliswaar reden om te treuren. Maar er waren ook redenen voor geruststelling. Door de tranen heen van deze wonderbaarlijke kleine vrouw en haar kinderen die op deze dag zo'n smartelijk verlies leden, blonk de overtuiging dat hun echtgenoot en vader alleen was heengegaan om de hereniging voor te bereiden die zou volgen.

Enkele dagen later ontving ik een brief van een zakenman uit die

stad. Hij was niet van ons geloof en schreef: „Uw mensen hebben een positieve benadering die waarlijk indruk maakt. U komt om te troosten en niet om te treuren, om het leven te prijzen in plaats van de dood te vervloeken. Dat diepgaande geloof moet u ongetwijfeld veilig leiden langs 's levens klippen, waarvan de dood niet de minste is.”

Wat zal de Kerk voor u, een man doen? Zij zal u de zekerheid geven, zo zeker als het leven zelf, dat de dood een verhoging is en dat zij die u het dierbaarst zijn in alle eeuwigheid de uwen kunnen zijn.

Tot onze broeders overal, tot diegenen die zorgeloos zijn geworden en die weggedreven zijn en tot diegenen die nog geen onderzoek hebben ingesteld, richt ik mijn uitnodiging: kom en zie. God heeft in Zijn wijsheid deze organisatie opgericht om uw leven te verrijken, vrede in uw hart te brengen en vreugde en liefde in uw gezin — en de verzekering dat diegenen die u thans lief heeft voor altijd de uwe kunnen zijn.

Broeders, de deur staat open. U zult hartelijk worden verwelkomd en u zult vele goede mannen vinden die verlangend zijn u te helpen. Bovendien aarzel ik niet, als dienstknecht van de Heer, te beloven dat u een vreugde zult leren kennen die u nooit eerder heeft ondervonden.

Ik geef mijn getuigenis van deze dingen in alle eenvoud en waardering, in naam van Jezus Christus. Amen. ○

De grootste aller gaven

OUERLING MARK E. PETERSEN
van de Raad der Twaalven

Jeugdige volwassenen staan op de drempel van het leven. Ze zijn de kinderjaren ontgroeid, hebben de groeistuipe van hun jongelingsjaren overleefd en vangen nu een glimp op van hun grote mogelijkheden op weg naar hun eerste volwassenheid.

Voor hen is zelfs een klein stukje in de toekomst zien (en dat kan iedereen) bijna adembenemd.

De helft van de wereldbevolking is onder de achtentwintig. Vele leiders in de regering, onderwijs en industrie zijn nog in de dertig.

Jeugdige volwassenen nemen steeds meer verantwoordelijkheid op zich en beïnvloeden nu in belangrijke mate de vorming van de dingen die komen zullen. Wat voor wereld zullen zij bouwen?

Daar ze mensen zijn, zullen ze fouten maken, evenals de generaties voor hen, want wie kan in dit leven volmaakt zijn? Het is waar dat wij ons tegenwoordig verheugen in een technologie die voorheen onbekend was, en dat velen onzer beter ontwikkeld zijn dan onze voorouders. Maar zijn wij wijzer? Is wijsheid niet de basis van werkelijke vooruitgang? Waar komt wijsheid vandaan?

Heeft de briljante geest van heden een groter talent opgeleverd dan Shakespeare? Kunnen wij in onze tijd een man vinden met groter wijsheid dan Salomo? Wiens geschriften kunnen thans vergeleken worden met die van Jesaja of Paulus?

De technologie kan geen *Koopman van Venetië*¹ voortbrengen, noch kan een hedendaagse school van wijsbegeerte een boek schrijven dat gelijk staat aan de Bijbel. Dus had het verleden ook zijn grootheden en we voeden ons daar nu nog mee.

Grootheden van welke aard dan ook, heeft aan iedere eeuw haar karakter gegeven. Ze kwam altijd voort uit een gemeenschappelijke bron, en die bron is God.

Socrates² erkende Hem. De verheven uitspraken van Shakespeare weerspiegelen de leringen uit de Schrift. Columbus³ bad. Washington, Lincoln en Churchill⁴ zochten leiding in de Bijbel. Darwin⁵ was een vroom man en Von Braun⁶, het ruimtegenie van thans, aanbidt het goddelijke. Kunnen jeugdige volwassenen het met minder doen? Indien hun wereld veilig wil zijn, moet zij op het zekerste fundament rusten dat de mens ooit gekend heeft — vertrouwen op de Almachtige.

Door de eeuwen heen werden pogingen gedaan om zonder God te leven. Zowel naties als individuen hebben het geprobeerd, en met hetzelfde resultaat.

God verwerpen betekent onvermijdelijk Zijn wijze van leven verwerpen. Zijn wetten leiden altijd omhoog, met slechts één doel: ons te helpen Hem gelijk te worden. Als wij ons van Hem afkeren, bemerken we dat we in een andere richting worden meegevoerd die afwijkt van de weg naar omhoog en onvermijdelijk naar omlaag gaat. Kan iemand zich dat permitteren? Menigten hebben het geprobeerd en allen moesten de prijs ervoor betalen. Het is de kostbaarste — pijnlijkste — manier van leven, ook

al lijkt ze op het eerste gezicht betoverend en aantrekkelijk.

Om Lowell⁷ aan te halen: „De zonde heeft haar prijs voor alles wat de zonde ons geeft“, en ze is groter dan iemand van ons zich kan permitteren. In het spoor der zonde vindt men alles wat het hart verscheurt.

Over een paar weken vieten we Kerstmis. Wat kunnen wij in dat vreugdevolle jaargetijde beter doen dan de ervaringen van het verleden navolgen en God volledig erkennen? Wij kunnen voor onze eigen toekomst bouwen, maar het is waar dat „Zo de Heere het huis niet bouwt, tevergeefs arbeiden deszelfs bouwlieden daaraan.“ (Psalm 127:1.)

Het is waar dat een ieder op zijn eigen manier bouwt. Paulus kan planten en Apollo water geven. Maar wij kunnen nooit echt bouwen indien wij proberen het alleen te doen. Boven alles staat de Voorzienigheid die de zaken der mensen beheerst. Zoals Shakespeare zei: „Er is een godheid die onze besluiten vorm geeft, ze ruw hooft zoals wij het willen.“ Dat is Hij Die geeft en neemt.

Laten wij onszelf voor Kerstmis de grootste aller gaven geven — een christelijk leven. Jezus is onze redder, tijdelijk zowel als geestelijk. Hij „heeft den wasdom gegeven.“ (Zie I Kor. 3:6-7.)

De wereld kan Hem verwerpen, Hem zelfs verachten, maar Hij is groter dan de wereld.

Filosofen kunnen belachelijk maken, maar de wijsheid der mensen zal vergaan. De wil en wijsheid van God alleen heeft blijvende waarde.

Petrus onderwees dat er in niemand redding is dan alleen in Christus. Zijn woorden zijn van groter betekenis dan de meesten onzer befeffen.

Daar Hij de Schepper is, beheerst Jezus het heelal. Hij kan de stormen het zwijgen opleggen; Hij kan de vensteren des hemels opendoen en zoveel zegeningen uitstorten dat wij ze nauwelijks kunnen bevatten, indien wij slechts Hem willen dienen. Hij is de weg die naar omhoog leidt. Hij is het overvloedige leven. Hij is het pad naar de vrede en de welvaart. Bezitten wij de wijsheid om dat te begrijpen en te aanvaarden?

Laten wij deze Kerstmis Hem erkennen voor wat Hij werkelijk is, en nederig Zijn naam op ons nemen en gered worden, lichamelijk, economisch, en geestelijk.

1 De koopman van Venetië — toneelstuk van William Shakespeare

2 Socrates (470(?)—399 v. Chr.) Grieks filosoof en leraar

3 Cristofel Columbus (1451—1506) Italiaanse zeevaarder in dienst van Spanje; ontdekte Amerika

4 Churchill, Winston (1874—1965) Eerste minister van het Verenigde Koninkrijk (1940—45, 1951—55)

5 Darwin, Charles Robert (1804—82) Brits natuurkundige

6 Braun, Werner von (1912—) geboren in Duitsland, raketdeskundige

7 Lowell, James Russell (1819—91) Amerikaans letterkundige en diplomaat

Kerstmis is samen delen

Zolang als ik me kon herinneren, had ik geweten dat Homer graag laarzen wilde hebben. Hij was elf en ik was tien. Samen hadden we vele nachten onder de blauwe dekens gelegen in de hut en besproken hoe geweldig het zou zijn om een paar echte laarzen te hebben — laarzen waar je mee door doornige struiken kon lopen, die bescherming boden tegen ratelslangen, die de pony zachtjes in zijn ribben konden duwen. We hadden al besloten van welk leer we ze wilden hebben en hoe ze versierd moesten zijn.

Maar we wisten allebei dat het maar jongenspraat was. De malaise drukte zwaar op vaders zaak en zelfs de schoenen voor school waren meestal halfverzoolde afdankertjes.

Zoals altijd beloofde Kerstmis dat jaar veel opwindung, voornamelijk door de dingen die we op school voor onze ouders hadden gemaakt. Wij hadden nooit geld om voor elkaar iets te kopen, maar al vroeg in ons leven hadden we van moeder een bijzondere eigenschap geërfd. Ze vond het heerlijk om te geven en verheugde zich bij voorbaat op de vreugde die het juiste geschenk aan iemand zou geven. Dit werkte aanstekelijk op ons hele huisgezin. Wij werden meegesleept in

ademloze verwachting om te zien hoe blij anderen zouden zijn met hetgeen wij gegeven hadden. Geheimhouding heerste — open, overdreven geheimhouding, wanneer wij onze pakjes maakten en verborgen. De enige van wie wij nooit de bergplaats ontdekten was grootmoeder. Haar cadeaus verschenen als bij toverslag op kerstmorgen en waren altijd duurder dan ze behoorden te zijn.

Die kerstdag straalde ik, want moeder was zo blij geweest met de perkamenten lampekop die ik in de vierde klas gemaakt had en vader was in extase over het bijouteriedoodsje van klei dat ik voor hem gemaakt en gebakken had. Gill en Emma Lou waren blij geweest met de figuurtjes die ik uit wasknijpers gesneden had, en Homer vond de padvinderspeld die ik met knikkeren gewonnen had prachtig. Toen deelde grootmoeder haar pakjes uit.

Het mijne was zwaar en vierkant. Ik had dat jaar in het ziekenhuis gelegen en daarna op krukken gelopen. Ik vroeg me af hoe het zou zijn om een bouwdoos te hebben om mee te bouwen. Grootmoeder had de gewoonte de gedachten van jongens te lezen en ik was er zeker van dat dat het was.

Maar dat was het niet. Het waren een paar laarzen, bruine, tanig ruikende leren laarzen.

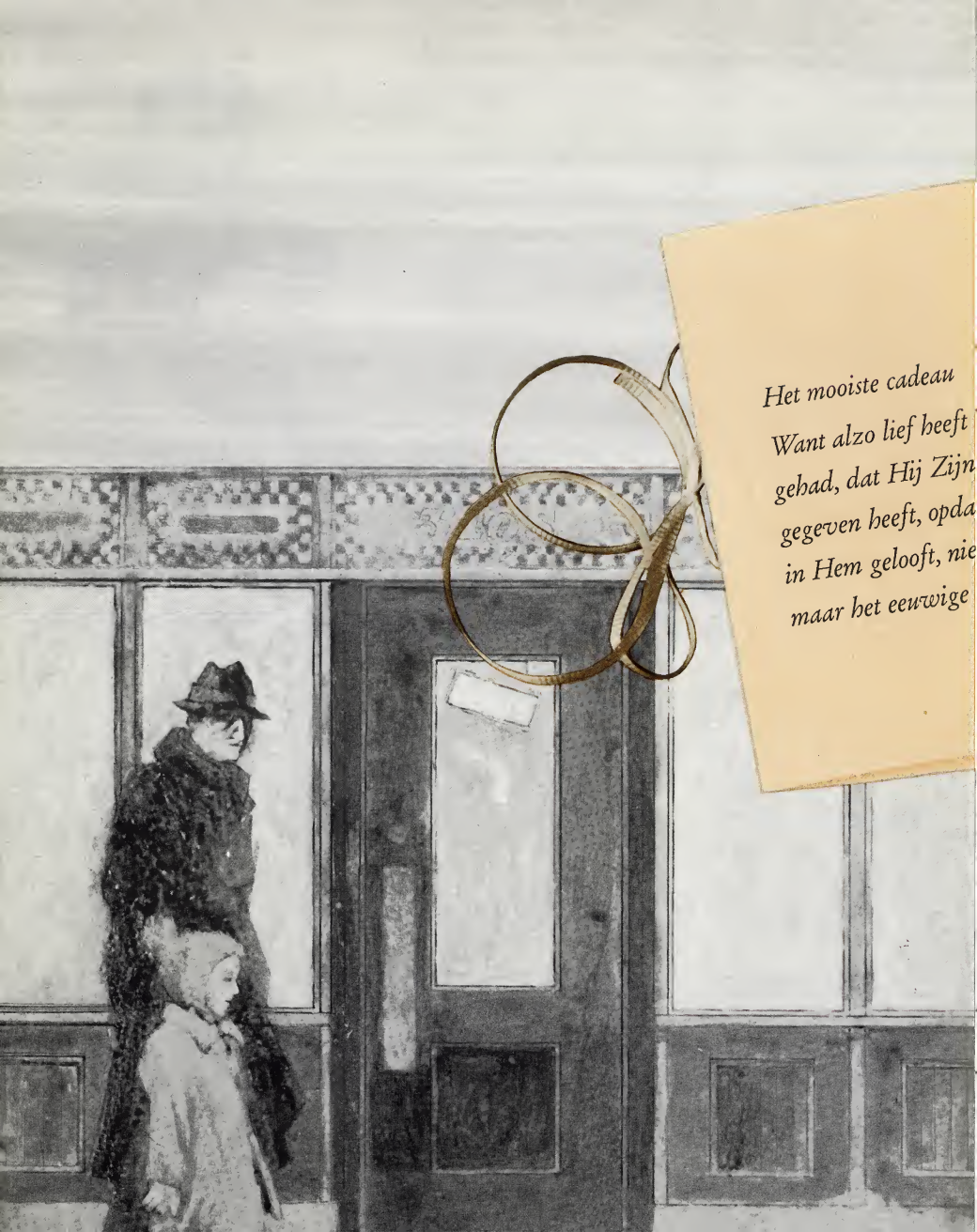
Ik keek vlug naar het pakje van Homer. Het was een trui. Hij had er de hele herfst al een nodig gehad. Ik wilde mijn doos dicht doen voordat hij zou zien wat erin zat. Ik wilde de laarzen niet; ze hadden voor hem moeten zijn. Hij kwam naar me toe, vroeg of hij het mocht zien en ik wilde zeggen: „Het spijt me, broer.“

Maar hij grinsde en riep heel hard: „Hè, kom eens kijken allemaal wat Richard heeft gekregen.“ Hij liet de laarzen uit de doos vallen, liefkoosde ze alsof het schatten waren. Dan ging hij aan mijn voeten op de grond zitten, nam mijn schoenen met halve zolen van mijn voeten en deed de nieuwe laarzen aan.

Ik kan me niet meer herinneren hoe de laarzen zaten, noch hoe ze eruit zagen. Maar het was Kerstmis in mijn ziel, omdat mijn broer blij was voor mij.

Richard Warner
Naverteld door
Emma Lou Warner Thayne

*Het mooiste cadeau
Want alzo lief heeft
gehad, dat Hij Zijn
gegeven heeft, opda
in Hem gelooft, nie
maar het eeuwige*

God de wereld
eniggeboren Zoon
t een iegelijk die
t verdere,
leven hebbe.
Johannes 3:16

Ik heb het onthouden

DOOR MARJORIE B. TAYLOR

Als meisje van zes droomde ik al direct na Thanksgiving day ervan om aan allen waar ik van hield precies datgene te geven wat ze voor Kerstmis wilden hebben. Maar hoe kon ik dat zonder geld? Opeens kreeg ik een gelukkige gedachte: „Ik ga mamma's speciale recepten overschrijven en maak er leuke receptenboekjes van. Ik verkoop ze aan de burens in de straat, dan heb ik genoeg geld om voor iedereen waar ik van houd een cadeautje te kopen.”

Elke avond, als de dagelijkse karweitjes gedaan waren, ging ik vlug naar mijn kamer waar ik geduldig de recepten overschreef die ik het leukste vond. Ik bond de bladzijden bij elkaar met stukjes lint uit het haar van de pop. Daarna knipte ik heel voorzichtig plaatjes uit oude tijdschriften en versierde elk boekje ermee, ik gebruikte plaksel van meel, zoals mamma het mij geleerd had. Eindelijk had ik tien klaar. Ik had me erop voorbereid dat ik er de hele volgende dag mee bezig zou zijn om ze te verkopen, maar ze waren binnen een uur verkocht. Haastig ging ik naar huis en deed het geld in de la van mijn kastje totdat vader tijd zou hebben om met mij te winkelen.

Wat een geduldige, liefhebbende vader had ik! Op een frisse decemberochtend, vlak na het ontbijt, zei hij: „Vandaag gaan jij en ik samen kerstinkopen doen. Ben je klaar?”

Ik had al een lijstje gemaakt van alles wat ik wilde kopen. „O, ja!” antwoordde ik en vloog naar boven om het geld en het lijstje te halen.

Een paar minuten later liepen we hand in hand over de met sneeuw bedekte straten. Mijn vader nam één stap te

gen drie van mij. Ik had geen adem meer om te praten terwijl ik voortthupelde gedurende het heerlijkste uitstapje dat een kind maar kan hebben. Toen we de ruim gesorteerde winkel bereikt hadden, zei vader: „Ik geloof dat je hier wel iets zult vinden dat je zoekt.”

„Maar pappa, hier koop ik snoep van een stuiver en kauwgum. Ze hebben hier toch niet de cadeautjes die ik wil geven?”

„Jij wilt bijzondere dingen kopen voor heel veel mensen, maar daar heb je niet genoeg geld voor,” zei hij. „Je zult in deze winkel cadeautjes vinden die even goed zijn als die waar jij van droomde.”

Tranen van teleurstelling sprongen in mijn ogen terwijl ik luisterde. Ik had zo lang en zo hard gewerkt. Ik had vast en zeker voldoende geld om te kopen wat ik wilde voor degenen waar ik van hield.

„Je hebt je liefde al gegeven toen je die leuke boekjes maakte,” zei vader. „Alles wat je nu nog nodig hebt is een klein geschenkje vinden dat je kunt betalen, omwikkel het met je liefde en bind het vast met een kerstlintje. Dat zal het mooiste cadeau zijn dat iemand maar kan krijgen.”

Gezegend zij mijn vader die mij de grote waarheid inprentte dat liefde een geschenk is dat te kostbaar is om met veel geld te worden gekocht.

„Zul je het onthouden, meisje?” vroeg hij.

Naar hem opziend, veegde ik mijn tranen af en glimlachte.

„Ik zal het onthouden,” zei ik. „Ik zal het altijd onthouden!”

Maria

DOOR MARY PRATT PARRISH

Honderdtwintig jaar voordat Christus werd geboren, verscheen een engel aan koning Benjamin, hij sprak over Maria, noemde haar naam en zei dat zij de moeder van Jezus zou worden. Ongeveer 475 jaar daarvoor had Nephi Maria in een visioen gezien en had hij haar beschreven als „een maagd, en zij was zeer schoon en liefelijker dan alle andere maagden.“ Meer dan honderd jaar daarvoor profeteerde Jesaja van Maria, zeggende: „Een maagd zal zwanger worden, en zij zal een zoon baren, en Zijn naam IM-MANUEL heten.“

Alleen met betrekking tot haar Zoon hebben profetieën een persoon volledig geïdentificeerd. Toch is er maar weinig van Maria's aardse leven bekend. We weten niet zeker wanneer ze werd geboren, noch waar, noch wie haar vader en moeder waren. Alles wat wij van haar vroegere leven weten is dat zij als jonge vrouw in Nazareth woonde en bekend was als ondertrouwde vrouw van Jozef. Daar het in die dagen de gewoonte was dat een meisje reeds op zeer jeugdige leeftijd verloofd was, soms reeds in haar kinderjaren, en dan tot haar puberteitsjaren wachtte voor het aangaan van de huwelijksverbonden, nemen wij aan dat Maria een jonge vrouw was toen de engel Gabriël aan haar verscheen. Nadat hij haar aangesproken had als gezegend onder de vrouwen, zei hij: „Gij hebt genade bij God gevonden. En zie, gij zult bevrucht worden, en een Zoon baren, en zult Zijn naam heten

Jezus. Deze zal groot zijn, en de Zoon des Allerhoogsten genaamd worden.“ Het was moeilijk voor Maria om de volledige betekenis van deze aankondiging te bevatten. „Hoe zal het wezen, dewijl ik geen man bekenne?“ antwoordde ze.

De engel verklaarde: „De Heilige Geest zal over u komen, en de kracht des Allerhoogsten zal u overschaduwden; daarom ook, dat Heilige, Dat uit u geboren zal worden, zal Gods Zoon genaamd worden.“

De verbijstering die Maria voelde moet op haar gezicht te lezen zijn geweest, want de engel vervolgde: „En zie, Elizabet, uw nicht, is ook zelve bevrucht, met een zoon, in haar ouderdom; en deze maand is haar, die onvruchtbaar genaamd was, de zesde. Want geen ding zal bij God onmogelijk zijn.“

Maria was tevreden. „Mij geschiede naar uw woord,“ zei ze.

Daar Maria moeder zou worden zonder dat zij door een man bekend was, was het nodig dat Jozef begreep en geloofde dat hun huwelijksverbonden moesten worden voltrokken. Het is nauwelijks te geloven dat Maria onder deze omstandigheden niet direct naar hem toe zou gaan en hem alles zou vertellen wat de engel haar gezegd had. Uit de Schriften leren wij dat Jozef ernstig twijfelde, en het is zeer waarschijnlijk dat deze twijfels Maria ertoe aanzetten „in haast“ naar dat verre heuvelachtige land Judea te reizen waar haar nicht Elizabet haar een

luisterend, begrijpend oor zou verlenen. Had ook zij niet een wonderbaarlijke ontvangenis ervaren?

Maria bleef drie maanden bij Elizabeth. De lange duur van haar verblijf in deze zeer kritieke tijd kan erop duiden dat zij wachtte op een boodschap van Jozef dat hij haar aanvaardde. In die dagen werd overspel gestraft met stening, en omdat Maria wist dat ze geen zonde had begaan en dat het kind dat zij droeg de Zoon van God was, riep waarschijnlijk de gedachte aan een terugkeer naar Nazareth, zonder de zekerheid dat Jozef haar zou accepteren als zijn wettige vrouw, angst in haar op die zij alleen door haar geloof kon verdragen. Waarlijk, de woorden „Niet Mijn wil, maar Uw wil geschiede“ kwamen van Maria's lippen lang voordat ze van de lippen van haar Zoon kwamen. Wat zal ze opgelucht en dankbaar zijn geweest toen Jozef haar vertelde dat hij bezocht was door een engel en dat de engel gezegd had: „Jozef, gij zone Davids! wees niet bevreemd Maria, uw vrouw, tot u te nemen, want hetgeen in haar ontvangen is, dat is uit den Heiligen Geest. En zij zal een Zoon baren, en gij zult Zijn naam heten JEZUS; want Hij zal Zijn volk zalig maken van hun zonden.“

In de maanden die volgden was Maria trots op de grote zegen die de hare was. „Grote dingen heeft aan mij gedaan Hij, Die machtig is,“ zei ze terwijl ze met verlangen uitkeek naar de geboorte van haar kind. Maar toen haar tijd naderde werd haar horizon verduisterd, want er was een gebod uitgegaan van keizer Augustus dat „de gehele wereld beschreven zou worden, ... een iegelijk naar zijn eigen stad.“ En daar Jozef en Maria van het huis van David waren, moesten zij dadelijk op reis naar Bethlehem, een afstand van 152 km over ruwe en rotsachtige wegen. Indien het mogelijk was ruim 20 km per dag af te leggen, zouden ze er zeven dagen over gedaan hebben — een moeilijke reis voor iemand die hoogzwanger is.

Het is niet bekend hoe lang Maria in Bethlehem was voordat Jezus werd geboren — het kan jaren geweest zijn

maar ook dagen. Wel weten we dat Maria onderdak vond in een stal, en dat de herders naar deze stal kwamen met het getuigenis van de engelen dat Hij die „in doeken gewikkeld was“ Christus de Heer was. Na veertig dagen brachten Maria en Jozef Jezus naar de tempel en hoorden daar Simeon en Anna door de macht van de Heilige Geest verklaren dat het Kind de langverwachte Messias was. De wijzen voegden daar hun getuigenis aan toe, dat Hij Wiens ster ze gevolgd hadden bestemd was om de Koning der Joden te worden. Onbewust getuigde ook koning Herodes van dit feit. Zijn bevel dat alle kinderen in Bethlehem beneden de leeftijd van twee jaar gedood moesten worden, is een onuitwisbaar getuigenis dat hij het geloofde.

Al deze getuigenissen vergrooten en ondersteunden het getuigenis van Maria dat geen aardse man de Vader van Jezus Christus was en dat Hij inderdaad letterlijk de Zoon van God is.

Als moeder van Christus had Maria een unieke rol. Hoewel ze Zijn moeder was en aan haar de verantwoordelijkheid was opgedragen Hem te baren, voor Hem te zorgen en Hem te onderwijzen, was Hij toch haar God. „Geen andere Naam onder den hemel!“ zou haar ziel zaligheid kunnen brengen. In deze unieke verhouding eerde Jezus Zijn moeder. Toen ze Hem in de tempel vond, ging Hij met haar mee terug naar Nazareth. Bij het huwelijk te Kanaän respecteerde Hij haar wensen. Aan het kruis droeg Hij Zijn geliefde discipel op voor haar te zorgen. En Maria eerde haar Zoon. Zij smaakte de vreugde van het feit dat ze wist dat Hij de enige bron van zaligheid was die de mens was gegeven. Iedere moeder die een zoon op zending heeft gehad die iemand in de wateren des doops leidde, voelt iets van deze vreugde die Maria kende. Geen andere sterfelijke moeder kent de vreugde een zoon te hebben die de macht heeft zichzelf uit de doden op te wekken. Drie dagen nadat Jezus van het kruis was genomen en in het graf gelegd, leefde Hij weer! Dank zij Hem zouden

allen opstaan uit de dood! Een dergelijke vreugde heeft geen andere sterfelijke moeder ooit gekend.

Maria kende ook de diepte van de wanhoop. Wetend dat Jezus de Zoon van de Eeuwige Vader was, moet het voor haar heel moeilijk te begrijpen zijn geweest waarom Hij werd veracht en verworpen. Waarom wilde Herodes Hem doden? Waarom verwierpen haar burens Hem — zij die Hem van kindsaf gekend hadden? Waarom hadden ze Hem naar de top van de heuvel gebracht met de bedoeling Hem te doden omdat Hij beweerde te zijn dat wat zij wist dat Hij was — de Messias? Hij ontkwam omdat Hij de macht in Zich had de dood uit te stellen totdat Hij er zelf in toestemde. Misschien heeft Maria zich afgevraagd, toen ze aan de voet van het kruis stond, of dit wederom zou gebeuren. Maar ze zag het leven uit het gepijnigde lichaam van haar Zoon wegvloeien en wist dat Hij zou sterven. Misschien heeft ze toen gedacht aan de profetie van Simeon in de tempel, toen hij zich tot haar wendde en zei: „En ook een zwaard zal door uw eigen ziel gaan,“ want haar lijden was groot. Barmhartig zei haar Zoon, Die de discipel die Hij liefhad naast haar zag staan, tot Zijn moeder: „Vrouw, zie uw zoon!“ Dan sprak Hij tot Zijn discipel en zei: „Zie, uw moeder!“ En Johannes nam haar mee.

Lorenzo Snow

De beslissingen van een student

DOOR ARTHUR R. BASSETT

Vele jonge mensen in de Kerk worden pas tijdens hun studie serieus geconfronteerd met het Evangelie. Zij worden dan gedwongen moeilijke beslissingen te nemen betreffende een zending, de militaire dienst en godsdienst in het algemeen.

Lorenzo Snow, een van de eerste leiders van de Kerk die een academische opleiding genoten hadden, maakte ook zo'n crisis door in zijn studententijd. President Snow genoot het voorrecht Oberlin College, een van de bekendste universiteiten uit zijn tijd, te bezoeken. Oberlin College was een presbyteriaanse universiteit die snel

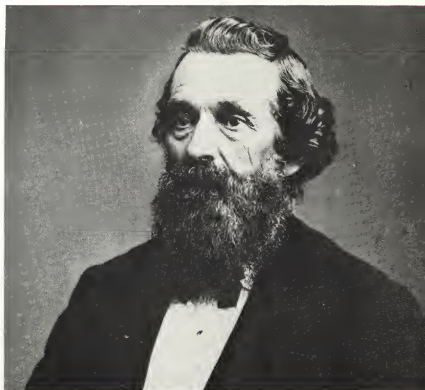
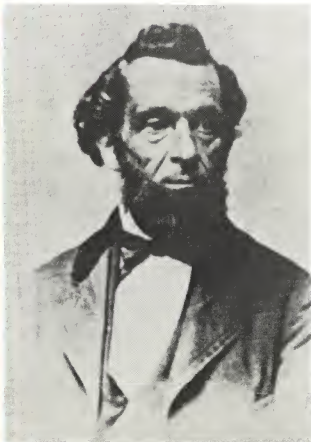
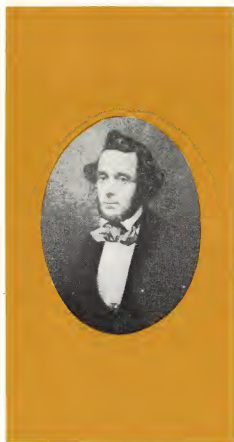
ationale befaamdheid had verkregen vanwege zijn progressiviteit. Het was bijvoorbeeld een van de eerste Amerikaanse instellingen die gemengd onderwijs invoerden waarbij jongens en meisjes op gelijke voet stonden.

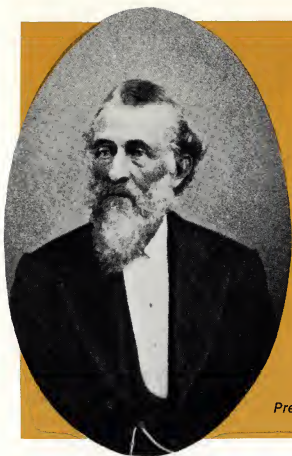
In 1830 sloot zich een groep prominente jongemannen, die zich zorgen maakten om de problemen rond de slavernij, aan om de slavernij tegen te gaan. Omdat zij ontevreden waren geworden over tegenstand die zij op de Theologische School van Cincinnati ondervonden, gingen zij in 1836 als groep naar Oberlin (Ohio) en haalden Charles Finney, een van de belang-

rijkste dominees uit die streek, over als professor in de theologie naar Oberlin te komen. Dit alles vond plaats omstreeks de tijd dat Lorenzo Snow het Oberlin College bezocht.

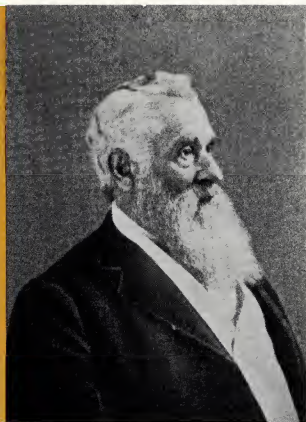
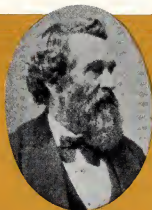
Lorenzo ging volgens zijn eigen zeggen naar de universiteit als „een jongeman vol wereldse aspiraties, met goede vooruitzichten en middelen om mijn ambitie te verwezenlijken en om een liberale opleiding te genieten.”

Omdat hij van goeden huize was, had hij veel rijke en trotse vrienden en familieleden die hem nauwlettend gadesloegen, in de verwachting dat hij zich in het leven zou onderscheiden.

President Snow

Er werd van Lorenzo evenals van alle gerespecteerde mannen in zijn tijd, verwacht dat hij een bepaalde graad van vroomheid en belangstelling voor godsdienstige zaken zou tonen.

Toen hij evenwel de gebeurtenissen op en nabij de universiteit gadesloeg, schreef hij aan zijn zuster Eliza: „Als er nergens iets beters te vinden is dan hier op de universiteit van Oberlin, vaarwel dan aan alle godsdienst.”

Eliza, die heel veel van haar broer hield, maakte zich zorgen om hem omdat hij belangstelling had voor militaire zaken. Hij was in 1814 geboren, aan het einde van Amerika's „tweede Onafhankelijkheidsoorlog” en tijdens het Napoleontische tijdperk, en hierdoor werd Lorenzo aangetrokken door de glans van het soldatenleven. Eliza maakte zich altijd zorgen dat het leven van haar broer een vroegtijdig einde zou vinden op een of ander buitenlands slagveld.

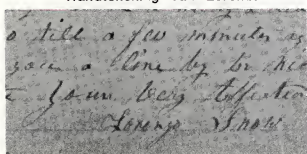
Haar geest had zich echter op godsdienstige zaken gericht. Zij en haar moeder hadden zich onlangs bij de Kerk aangesloten en Eliza was naar Kirtland (Ohio) verhuisd terwijl Lorenzo op de universiteit van Oberlin was. Omdat zij het gevoel had dat hij ook wel eens iets voor het mormonisme zou kunnen voelen, wachtte zij de ge-

legenheid af om Lorenzo mee naar Kirtland te nemen. Hij zou de Profeet Joseph Smith kunnen leren kennen en door hem beïnvloed kunnen worden. Ik 1836 kreeg zij haar kans. Joseph en de andere leiders van de Kerk waren bezig in de school der profeten.¹

In de beginperiode van het Amerikaanse onderwijs werd er van ieder gerespecteerd geleerde verwacht dat hij Grieks en Hebreeuws leerde. Lorenzo had juist zijn studie klassieke talen aan de universiteit van Oberlin afgesloten, maar hij had toen nog geen graad in het Hebreeuws. Daar Eliza wist dat Dr. Joshua Seixas, een leraar in het Hebreeuws, in dienst genomen was om aan de school der profeten te onderwijzen, nodigde zij haar broer uit naar Kirtland te komen om daar Hebreeuws te studeren. Hij nam de uitnodiging aan. Lorenzo was reeds enigszins nieuwsgierig naar de godsdienst die zijn zuster had aangenomen, maar hij had waarschijnlijk nooit gedroomd van de grote wending die zijn reis naar Kirtland aan zijn leven zou geven.

Hij was diep onder de indruk van Joseph Smith Sr., de patriarch van de Kerk en vader van de profeet. Daar hij nog worstelde met zijn trotse en wereldse ambities, bemerkte Lorenzo dat

Handtekening van Lorenzo Snow

hij in een geestelijke strijd was verkweld. Hij luisterde naar de Profeet toen deze op een keer „vervuld van de Heilige Geest, met de stem van een aartsengel en vervuld van de macht van God“, sprak en zijn hele lichaam scheen en zijn gelaat werd verlicht totdat het leek op „het wit van de sneeuw.“

Het vond weerklank in Lorenzo's ziel, maar zijn geest weerhield hem. Wat zou het voor zijn vrienden en familieleden, die een prachtige toekomst van hem verwachtten, betekenen als hij „die verwachtingen moest teleurstellen en zich zou aansluiten bij de arme „onwetende en verachte mormonen“, zoals zij toen werden beschouwd.“

Vader Smith begreep de problemen van de jonge Lorenzo en raadde hem op een keer aan: „Maak u geen zorgen, neem het rustig op, dan zal de Heer u de waarheid van dit grote werk van de laatste dagen tonen en u zult gedoopt willen worden.“ Deze opmerking schrikte de jongeman eerst af, maar toen hij voortging de Heer te zoeken, werd de belofte van de patriarch vervuld. Lorenzo werd gedoopt. Toch voelde hij zich nog niet godsdienstig. Hij wilde dolgraag dat alle twijfels verdwenen zouden zijn. Hij wilde een sterkere overtuiging van de Geest dan hij tot op heden ontvangen had.

Twee of drie weken na zijn doop ontving hij de zekerheid waarnaar hij verlangd had, maar niet in de vorm die hij zich had voorgesteld. Tijdens de periode dat hij gestreefd had naar zijn eerste getuigenis, had hij zich iedere avond teruggetrokken in een bosje vlakbij zijn huis om tot de Heer te bidden. Hij zei dat de hemel op koper leek. Hoewel hij niet in de stemming was om te bidden, ging hij echter toch gewoontegetrouw naar de plek in het bos.

Toen hij bad voelde hij dat de geest Gods zijn lichaam volledig omgaf en hem vervulde van een vreugde die hij nog nooit eerder gevoeld had. Alle twijfel was uit zijn geest verdwenen toen hij zich ondergedompeld voelde in de invloed van de Heilige Geest, op

een wijze die hem „nog werkelijker voorkwam“ dan de onderdompeling in de wateren des doops.

Hij wist wat hij over God en de herstelling van het Evangelie wenste te weten, en deze kennis was hem veel meer waard dan alle rijkdom en eer die de wereld hem kon bieden. Zijn beslissingen om zijn lot met de heiligen te delen was in geloof genomen, en in antwoord op zijn geloof kreeg hij het vredige gevoel dat hij gewenst had.

Geen oorlog is echter met één slag gewonnen, en net als alle anderen moest Lorenzo Snow doorgaan met vechten om geestelijk te kunnen groeien. Zijn volgende strijd was er een die velen die op zending geweest zijn kennen en waarderen. Sidney Rigdon, lid van het Eerste Presidentschap, was vroeger zelf dominee geweest. Hij erkende de belangrijkheid van een opleiding en moedigde Lorenzo aan zijn opleiding voort te zetten. De vroegere student aan de universiteit van Oberlin had echter andere doelen voor ogen. Hoewel hij zei dat hij bijzonder verlegen was en de gedachte aan het prediken tot anderen hem zeer verontrustte, verlangde hij er toch vurig naar om het Evangelie met anderen te delen. Het was voor hem het belangrijkste dat hij kon doen.

Ongeveer op dat moment gaf het Eerste Presidentschap een proclamatie uit, waarin zij die lid van een ouderlingenquorum wensten te worden, werden uitgenodigd om hun namen in te sturen. Na goedkeuring door het Eerste Presidentschap zouden zij worden geordend. Lorenzo stuurde zijn naam in. Later zei hij: „Dit was de enige keer in mijn leven dat ik mijn naam heb voorgesteld, of gesolliciteerd naar een functie of roeping.“

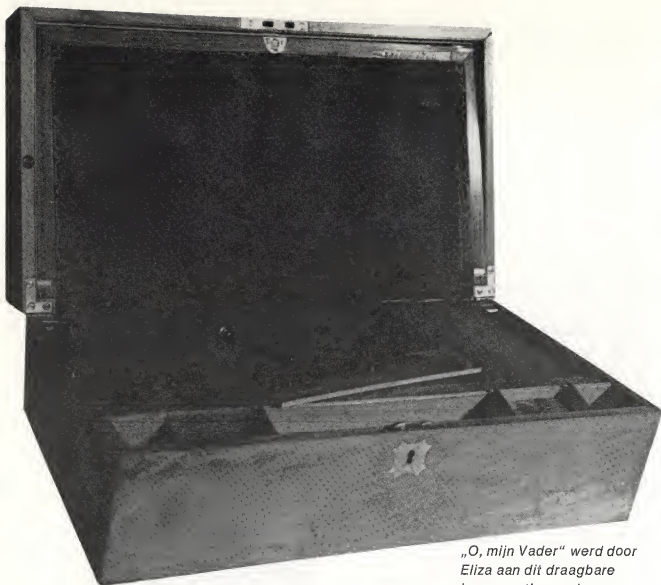
In het voorjaar van 1837 trachtte hij alleen, zonder buidel of male te prediken, met de bedoeling in Ohio zendingswerk te doen. Dit was een van de grootste vuurproeven van zijn leven.

„Het was echter een zware proef voor mijn natuurlijk gevoel van onafhankelijkheid, want vanaf het moment dat ik oud genoeg was om te werken, scheen het gevoel dat ik „mijzelf be-

droop‘ een noodzakelijke toevoeging aan mijn zelfrespect, en slechts de stellige wetenschap dat God het nu van mij eiste, zoals Hij vroeger van Zijn dienstknechten deed, kon mij ertoe bewegen voort te gaan en voor mijn eerste levensbehoeften afhankelijk te zijn van mijn medebroeders. Maar in dit opzicht was mijn plicht mij voldoende bekendgemaakt en ik besloot het te doen.“

Een japon, behorende aan Eliza Snow

„O, mijn Vader“ werd door Eliza aan dit draagbare lessenaartje geschreven.

Bezorgd maar vol vertrouwen op zijn Heer vertrok ouderling Snow voor zijn eerste zending. Hij bezocht een tante en reisde vervolgens ongeveer vijfenveertig kilometer. Toen de zon onderging belde hij voor de eerste keer officieel als een mormoonse zendeling aan, maar nachtlogies werd hem geweigerd. Hij moest acht keer aanbellen voor hij een onderkomen voor de nacht had. „Ik ging zonder eten naar bed en vertrok 's morgens zonder ontbijt.“ Dit was zijn eerste kennismaking met het zendingswerk. Maar hij liet zich niet ontmoedigen en volbracht in zijn staat een eervolle zending alvorens hij met de heiligen naar Missouri trok.

In de herfst van 1838 voelde hij weer de aandrang om op zending te gaan, zodat hij naar het werk verlangde hoewel hij het grootste deel van de zomer ziek geweest was. Hij had geen kracht meer maar hij voelde, dat indien hij zou pogen zich in dienst van de Heer te begeven, God hem de nodige kracht zou schenken. Daarom ging hij, tegen

het advies en de wens van zijn ouders in, op weg om het Evangelie met anderen te delen. In het begin kon hij slechts een klein stukje lopen en was dan gedwongen te gaan zitten en uit te rusten, maar langzamerhand herwon hij zijn krachten en genas helemaal.

Tijdens zijn zending werkte hij in vier staten. In februari bevond hij zich in Kentucky. Hij maakte zich toen op om naar Ohio terug te keren. Dit was een reis van 750 km door dikke sneeuw. Hij had slechts 1,25 dollar bij zich, maar hij had een zeer sterk geloof dat de Heer hem zou helpen.

Deze terugreis was zwaar. Tijdens het grootste deel van de reis waren zijn sokken kletsnat van de modder, de sneeuw en de regen. Hij had geluk als hij een slaapplek voor een vuur had. Deze reis had de jonge zendeling zo sterk vermagerd, dat hij bij zijn aankomst in Ohio niet door zijn vrienden werd herkend. Eenmaal onder de hoede van zijn vrienden, stortte hij ineens en werd overvallen door een zware griep. Lange tijd lag hij uitgeput te

bed. Dat waren de zendingen in het begin van de carrière van Lorenzo Snow — en het begin van nog veel meer zendingen. Het volgende jaar ging hij naar Groot-Brittannië. Tweënvieftig stormachtige dagen bevond hij zich op zee. In een brief aan zijn tante beschreef hij de storm:

„Stelt u zich mij voor, tijdens een van die vreselijke stormen; ik zit tegen een enorm vat aan waarin zich ongeveer 250 liter water bevindt — ik houd mij met beide handen vast aan touwen die binnen mijn bereik zijn. Het schip stamp en slingert heen en weer. Zo nu en dan worden we door een reusachtige golf overspoeld — naast mij zit een man die bitter huilt en wie de angst van het gezicht is af te lezen — het volgende moment slaat een golf over de verschansing, gooit hem van zijn plaats en doet hem aan de andere kant belanden, vanwaar hij kletsnat en met een gebroken arm weer tevorschijn komt.“

In het ruim waren de kisten losgeslagen en rolden tussen de kreunende en huilende vrouwen en kinderen. Ondanks dit alles had ouderling Snow een rustig gevoel, want hij stond in dienst van de Heer. Dit alles leek veel op een taferel dat door Lukas beschreven wordt en waarbij de apostel Paulus betrokken is. In feite hadden Lorenzo Snow en Paulus, voor zover het zendingswerk betreft, veel gemeen. De zending van ouderling Snow in Engeland werd in de daaropvolgende jaren gevolgd door zendingen in Italië, Zwitserland, Malta, Hawaii en het Heilige land. Voordat zijn zendingen voorbij waren was hij 8 maal de oceaan overgestoken en had hij meer dan 225.000 km gereisd. Hij heeft dit alles zelf bekostigd.

Om vele redenen herinneren wij ons Lorenzo Snow: om zijn correct optreden, om zijn grote geestelijke toewijding aan de Heer, om zijn grote bekwaamheden als pionier; maar te midden van al zijn andere deugden moesten wij hem zien als een zendeling bij uitstek.

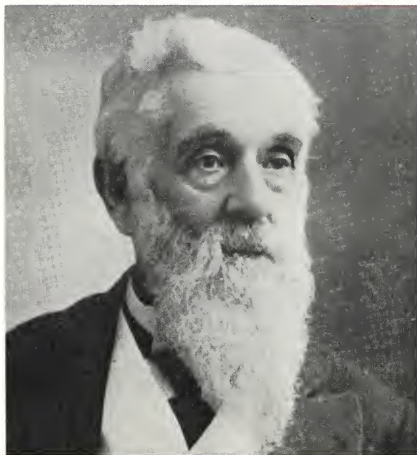
Eén van de belangrijkste punten van zijn bestuur was dat over de gehele wereld zendingsactiviteiten werden in-

gezet. Hij zond zelfs OOV-zendelingen uit om gedurende een periode van vijf of zes maanden in andere ringen te dienen. Hij gaf ouderling Heber J. Grant opdracht om Japan te openen voor de verkondiging van het Evangelie. Hij sprak erover om het Evangelie te brengen aan Rusland en Oostenrijk. En tijdens het eerste jaar van zijn bestuur riep hij meer dan duizend zendelingen — een aantal dat nog nooit eerder in de geschiedenis van de Kerk uitgezonden was en dat gedurende de twintig daaropvolgende jaren niet werd geëvenaard. Men moet zich eens voorstellen wat er gebeurd zou zijn als Lorenzo Snow, als bedrijvig jong student, besloten had dat godsdienst niets voor hem was. Hoeveel duizenden mensen zouden verstoken zijn geweest van de kans om het Evangelie aan te nemen!

Hoogtepunten in het leven van Lorenzo Snow (1814—1901)

	Leeftijd	
1814	—	Geboren te Mantua (Ohio) op 3 april
1831	17	Moeder sluit zich aan bij de Kerk. Hij ontmoet Joseph Smith.
1835	21	Gaat studeren aan Oberlin College.
1836	22	Zuster Eliza Snow sluit zich aan bij de Kerk. Gedoopt.
1837	23	Zendeling in Ohio.
1838—39	24—25	Gaat naar het Westen als zending in de staten van het Midden-Westen.
1840—43	26—29	Zendeling in Groot-Brittannië; biedt koningin Victoria Boek van Mormon aan.
1845	31	Trouwt.
1846—48	32—34	Trekt de vlakte over.
1849	35	Tot apostel geordend.
1849—52	35—38	Op zending in Europa.
1853	39	Presideert over kolonisatie van Brigham City
1872—82	56—68	President van de Territoriale Raad van Utah
1873—77	59—63	Raadgever van Brigham Young
1885	71	Op zending bij de Indianen in het Noord-Westen van de V. S.
1889	75	Wordt president van de Raad der Twaalven
1893	79	Wordt president van de tempel te Salt Lake City
1898	84	Ondersteund als president van de Kerk
1899	85	Begint nadruk te leggen op de tiende
1901	87	Overlijdt op 10 oktober.

¹ School der profeten — volgens een openbaring van 27 december 1832 (L. en V. 88:127) in Kirtland georganiseerd

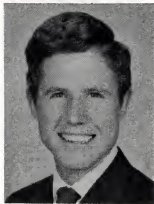
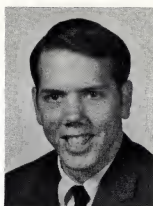
Deze foto, die genomen is toen Lorenzo Snow president was, toont hem zoals hij tegenwoordig meestal wordt afgebeeld.

gen ons, en zijn wij; . . . Want wij zijn ook Zijn nageslacht." (Hand. 17:27-28.)

Sta mij toe in alle nederigheid mijn getuigenis te geven van de kracht van deze richtlijnen in mijn leven. Uit eigen ervaring heb ik geleerd dat hoe zwaarder de verantwoordelijkheid is, hoe groter mijn afhankelijkheid van God.

Ik begin enigermate de belangrikheid te begrijpen van de verklaring van Mozes, die na zijn grote geestelijke ervaring zei: „Hierdoor weet ik nu, dat de mens niets is, hetgeen ik nimmer had verondersteld." (Moz. 1:10.)

Maar door de voor- en tegenspoed in mijn leven kreeg ook ik de zekerheid dat, geholpen door de heilige kracht Gods, twijfels veranderd kunnen worden in zekerheden, lasten kunnen worden verlicht en een letterlijke wedergeboorte kan worden gerealiseerd, naarmate mijn nabijheid tot mijn Heer en Meester zekerder wordt — van dit alles getuig ik nederig in de naam van de Heer Jezus Christus. Amen.

VERTROKKEN ZENDELINGEN

Barrett, Louis L., Bozeman, Montana
Bolander, Bryan C., Salt Lake City, Utah
Burgess, Paul L., Salt Lake City, Utah
Burrows, Geoffrey D., Rosemary, Canada
Gardiner, Glen C., Riverton, Utah
Greeff, Mildred, Salt Lake City, Utah
Hedges, James H., Mc Cook, Nebraska
Robbins, Daniel K., Salt Lake City, Utah
Skinner, Gregory C., Twin Falls, Idaho
Sorensen, Clifford S., Stockton, California
Steenblik, Roelf S., Salt Lake City, Utah
Visser, Lynnea M., Sandy, Utah

1 Mable, Hamilton Wright (1845—1916) Amerikaanse redacteur, criticus, schrijver
2 Beecher, Henry Ward (1813—1887) Amerikaanse predikant

GEBEURTENISSEN IN DE NEDERLANDSE ZENDING EN DE HOLLANDSE RING

GEDOOPT IN DE NEDERLANDSE ZENDING AMERSFOORT

Ubels, Catharina Johanna Maria, 30 aug. 1972

Antwerpen

Narten-de Linde, Nina Maud Lillian, 18 aug. 1972

Apeldoorn

Schuit-van Tongeren, Heintje Willemina, 15 sep. 1972

Brussel

Heughebaert-Houbaert, Godlieve Irma Maria, 25 aug. 1972

Hengelo

Wouda, Johannes, 1 sep. 1972

Leeuwarden

Nijholt, Berend Alexander, 8 sep. 1972

Zeist

Valkeneer-Ducaat, Alida Maria Wilhelmina, 6 sep. 1972

Valkeneer, Laurens, 6 sep. 1972

GEDOOPT IN DE HOLLANDSE RING

Den Haag

Plug, Arie David, 24 aug. 1972

Riepers, Paul, 24 aug. 1972

Leiden

de Graaf, David Pieter, 17 aug. 1972

de Graaf, Hubert Karel, 17 aug. 1972

Schiedam

Marcus, Neeltje, 18 aug. 1972

GEORDEND TOT HET PRIESTERSCHAP

Brussel

Moens, Roeland Marie Christiaan, 10 sep. 1972, diaken

Quartel, Cornelis Paulus Arie, 10 sep. 1972, diaken

Groningen

Palmans, Dominicus Jr., 16 apr. 1972, diaken

Palmans, Gerardus, 13 feb. 1972, diaken

Wallman, Glindrikus, 13 feb. 1972, diaken

Utrecht

van der Horst, Cornelis, 13 aug. 1972, diaken

VERHOOGING IN HET PRIESTERSCHAP

Eindhoven

Mollemans, Johannes Theodorus Maria, 10 sep. 1972,

ouderling

Groningen

Gout, Martin Steven, 17 sep. 1972, priester

Heerlen

Bots, Andreas, 10 sep. 1972, ouderling

Verboeket, Leo Josef Maria, 10 sep. 1972, ouderling

Maastricht

Bodden, Eduardus Hendrikus Hubertus Antonius Maria,

10 sep. 1972, ouderling

Utrecht

Colle, Franciscus Hendricus, 3 sep. 1972, priester

GEZEGEND

Groningen

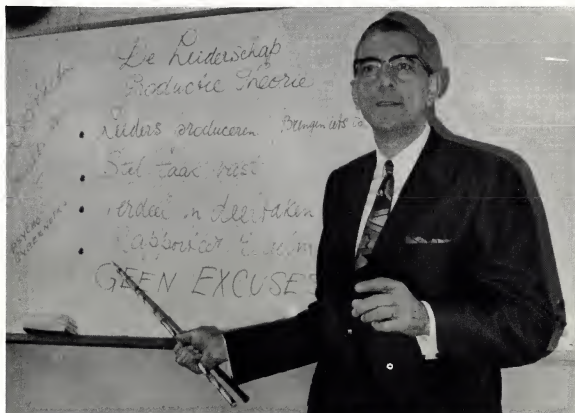
Weening, Jetske, 4 jun. 1972

KERSTBOODSCHAP

Gaarne wil ik van de geboden gelegenheid gebruik maken om U van deze plaats een gezegend Kerstfeest en een heel voorspoedig 1973 toe te wensen.

Het jaar dat voor ons ligt zal weer vele persoonlijke uitdagingen met zich meebrengen, maar aan ons zijn alle wetten en beginselen van het Evangelie gegeven om daarmee hetgeen van ons wordt gevraagd tot stand te brengen.

U allen behoort tot „de eerste arbeiders in dit laatste koninkrijk“, zoals is opgetekend in „het Olijfblad“ (L.&V. 88:74-84) en het is goed te weten dat onze hemelse Vader ons daarom onder alle omstandigheden zal helpen als wij Zijn

geboden onderhouden en wij Hem nederig om Zijn steun en leiding vragen. Laat ons vereend in de liefde van het Evangelie van Jezus Christus blijmoedig het nieuwe jaar tegemoet treden.

Als wij ook in 1973 dicht bij Zijn vaandel mogen staan en Hem helpen bij de opbouw van Zijn konink-

rijk, dan zullen wij daarin veel waarachtige vreugde vinden.

Dit getuig ik tot U in de naam van Jezus Christus.

Uw broeder in het Evangelie
Jacob de Jager,
Regionaal
Vertegenwoordiger van de
Twaalfen.

KERSTBOODSCHAP

In deze tijd van het jaar nu de mensen overal ter wereld de geboorte van onze Heer en Heiland Jezus Christus gedenken, willen wij graag de heiligen in de Nederlandse Zending onze beste wensen voor een vreugdevolle kersttijd doen toekomen.

Wij zijn bijzonder dankbaar voor de zegen lid te mogen zijn van Zijn Kerk en voor de gelegenheid die wij hebben om Hem te dienen.

Heden ten dage weten wij met grotere zekerheid dan ooit dat Jezus Christus de Zoon van God is, dat dit Zijn Kerk is en dat Hij in deze laatste dagen levende profeten heeft verwekt om ons te leiden en te onderrichten.

Wij willen alle goede leden in de gemeenten en districten en in de zendingsorganisaties oprecht

danken voor hun toegewijd dienstbetoon. Wij zijn ervan overtuigd dat U rijke zegeningen ontvangt tengevolge van Uw streven het Koninkrijk van God in Nederland en België op te bouwen. Het is ons nederig gebed dat wij, als wij overdenken wat de geboorte van de Redder der wereld voor ieder van ons betekent, Hem ons leven weer zullen toewijden en Hem in de jaren die voor ons liggen ijverig en getrouw dienen.

Uw broederen
HET PRESIDENTSCHAP
VAN DE NEDERLANDSE ZENDING
 Max L. Pinegar, president
 Willem van Zoeren, eerste raadgever
 Cornelius Dijkwel, tweede raadgever

DE KERK IN ARNHEM

Het is alweer een jaar geleden dat de nieuwe kerk in Arnhem in gebruik werd genomen.

De kerk staat in de nieuwe en bekende wijk Presikhaaf.

Wat de behoefte aan klasruimten betreft lijken we wel onverzadig-

baar, want ook in deze nieuwe kerk wordt de keuken als klaslokaal gebruikt.

In de keuken ziet u zuster H. Looy met haar zondagsschoolklas 3- tot 5-jarigen en bij het schoolbord in de „echte“ klas staat zuster A. Westerhoff bij de 8- tot 11-jarigen.

